НАРОДНА АРМІЯ

16 лютого, 2017

#7 (5487)

ПОВІТРЯНІ СИЛИ ПІДСИЛЯТЬСЯ

БЛИЗЬКО ТРИДЦЯТЬМА ВІДРЕМОНТОВАНИМИ ТА МОДЕРНІЗОВАНИМИ БОРТАМИ

стор. 17

МІШЕННЮ БОЙОВИКІВ СТАЛА «САНІТАРКА»

Сергій Прядка з медиком Наталею Хоружею забрали поранених в автомобіль. А в цей час ворог, незважаючи на червоний хрест, уже наводив зброю на ціль… стор. 5

У КРЕМЛІ ЗНОВУ ЗАСВЕРБІЛИ «БРАТСЬКІ ПОЧУТТЯ». ЦЬОГО РАЗУ ДО БІЛОРУСІ

У сусідній країні відбуваються не зовсім приємні для України події стор. 7

«ОСЬ ВАМ ПАМ'ЯТКА, ТЕЛЕФОНИ Й АДРЕСИ ВОЛОНТЕРІВ. І — ХАЙ ЩАСТИТЬ…»

Ветерани АТО скаржаться: робота деяких державних центрів допомоги учасникам АТО та їхнім сім'ям інколи схожа на допомогу «для галочки» стор. 8

МАЛОПОМІТНІ КРИЛАТІ РОЗВІДНИКИ

Однією з особливостей антитерористичної операції на Сході нашої країни стало активне застосування безпілотних авіаційних комплексів (БпАК), які продемонстрували високу ефективність під час виконання широкого спектра завдань

стор. 10-11

ДВІ ВІЙНИ КОМБАТА-МІНОМЕТНИКА

Досвідчений офіцер не лише грамотно командував вогнем батареї під час бойових дій на Донбасі, головне — він зберіг усіх підлеглих стор. 15

«ІХТАМНЄТИ» ОБСТРІЛЯЛИ БОЙОВИЙ КОРАБЕЛЬ УКРАЇНИ В РАЙОНІ ОДЕСЬКОГО ГАЗОВОГО РОДОВИЩА

Своєчасні маневри в морі, зміна курсу корабля, злагодженість екіпажу дозволили «Почаєву» уникнути пошкоджень і, що головне — вберегти особовий склад. А от Росія ще більше наблизилася до Гаазького трибуналу стор. 16

20 ЛЮТОГО — ДЕНЬ ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

«НАЙБІЛЬШЕ ЗАПАМ'ЯТАЛОСЯ ОБЛИЧЧЯ ЗАКРИВАВЛЕНОГО НАПІВПРИТОМНОГО ХЛОПЦЯ, ЯКИЙ ЦІЛУВАВ ПРАПОР…»

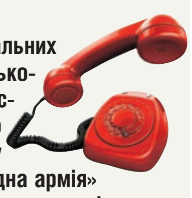
стор. 19

21 ЛЮТОГО — МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ РІДНОЇ МОВИ

«ПОКИ ЖИВЕ МОВА, ЖИТИМЕ Й НАРОД ЯК НАЦІЯ…»

За інформацією Центру ім. Разумкова, минулого року понад 70% громадян України вважали знання української мови обов'язковим стор. 22

ГАРЯЧА ЛІНІЯ

З метою оперативного розв'язання нагальних проблем фінансового забезпечення військовослужбовців Збройних Сил України, учасників антитерористичної операції 23 лютого 2017 року в Центральному друкованому органі Міністерства оборони України «Народна армія» відбудеться гаряча телефонна лінія за участю керівництва Департаменту фінансів Міністерства оборони України.

Чекаємо ваших дзвінків 23 лютого з 16:00 до 17:30 за телефонами: (044) 489-50-06, (098) 639-88-58.

Читачі, які з певних причин не матимуть можливості зателефонувати до редакції, можуть завчасно надіслати свої запитання електронною поштою: n_army@army.kiev.ua

Вікторія Прищепіна

21-РІЧНУ ДІВЧИНУ-МЕДИКА, ОБОРОНЦЯ АВДІЇВКИ, НАГОРОДИЛИ ОРДЕНОМ «ЗА МУЖНІСТЬ»

Вікторія Прищепіна понад рік тому змінила підбори на берці. Вона одна з-поміж мужніх оборонців Авдіївки. Коли наприкінці січня — на початку лютого російсько-терористичні війська майже цілодобово обстрілювали з важкого калібру позиції наших захисників на «промці» й житлові будинки міста, медична сестра молодший сержант Вікторія Прищепіна під обстрілами рятувала наших поранених бійців.

Їй би працювати моделлю в одному з елітних агентств, майнула думка, коли вперше побачив цю тендітну дівчину в однострої. Але Вікторія залишила мирне життя, бо не могла дивитися, як частина країни горить у вогні війни. стор. 3

У ДЕНЬ ВШАНУВАННЯ УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ НА ТЕРИТОРІЇ ІНШИХ ДЕРЖАВ ПРЕЗИДЕНТ ПЕТРО ПОРОШЕНКО ВЗЯВ УЧАСТЬ У ЦЕРЕМОНІЇ ПОКЛАДАННЯ КВІТІВ ДО МЕМОРІАЛЬНОГО КОМПЛЕКСУ ГРОМАДЯНАМ УКРАЇНИ, ПОЛЕГЛИМ В АФГАНІСТАНІ

«Покоління, обпалене полум'ям збройних конфліктів, стало активним учасником розбудови Української держави. Воїни-афганці сказали своє вагоме слово під час Революції гідності, їхній бойовий досвід і тепер є запорукою багатьох перемог у боротьбі з російським агресором за незалежність і територіальну цілісність України», — зазначив Петро Порошенко.

Президент подякував ветеранам за мужність в нинішній обороні рідної землі, за допомогу Збройним Силам, за досвід, який передають молодому поколінню захисників України, за самовіддану працю задля величного майбутнього держави.

ГОЛОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ ЗУСТРІВСЯ З АРТИЛЕРИСТАМИ

Голова Верховної Ради України Андрій Парубій завітав до військової частини реактивної артилерії ЗС України, ознайомився із завданнями, які виконує підрозділ у повсякденному житті та на передовій, оглянув грізне озброєння військових та відзначив грамотами й цінними подарунками трьох артилеристів військової частини:капітана Романа Стецюка, старшого прапорщика Степана Страшівського та солдата військової служби за контрактом Романа Бойка.

Андрій Парубій запевнив, що Верховна Рада України розгляне й ухвалить пакет законів, які сприятимуть розвитку української армії та зміцненню обороноздатності держави.

ЗАПРОВАДЖЕНО БЕЗОПЛАТНИЙ ПРОЇЗД ДЛЯ ВЕТЕРАНІВ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ

Міністр оборони України підписав наказ «Про затвердження Порядку відшкодування ветеранам військової служби витрат, пов'язаних з проїздом для лікування та відпочинку в санаторіях і будинках відпочинку». Про це під час брифінгу повідомив речник Міністерства оборони України Дмитро Гуцуляк.

Дію наказу поширено на ветеранів військової служби, звільнених у запас або відставку зі Збройних Сил України та колишнього СРСР.

У новому Порядку передбачено надання ветеранам військової служби один раз на рік права на безоплатний проїзд у межах України залізничним (купе), водним або міжміським автомобільним транспортом до місця лікування та відпочинку в санаторіях і будинках відпочинку.

Безоплатний проїзд відбувається на підставі військових перевізних документів відповідно до чинних Правил перевезень військових пасажирів, багажу та вантажобагажу залізничним транспортом України.

Оформляють і видають військові перевізні документи військові комісаріати за місцем перебування ветеранів на обліку. Підставою для їх видачі є наявність путівки в санаторій чи будинок відпочинку.

Якщо проїзд ветерана військової служби здійснено без використання військових перевізних документів, то відшкодовують фактичні витрати за проїзд до санаторіїв та будинків відпочинку військові комісаріати на підставі відповідної заяви та за наявності у ветерана невикористаних військових перевізних документів, а також проїзних документів, квитанцій та інших документів, що підтверджують фактичні витрати на проїзд, зокрема й за користування постільними речами.

МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ ЗАКУПИТЬ 112 ТИС. ПОСИЛЕНИХ СУХПАЙКІВ

Міністерство оборони України розпочало процедуру закупівлі 112 тис. комплектів посилених добових польових наборів продуктів через електронну систему публічних закупівель ProZorro, повідомив речник Міністерства оборони України Дмитро Гуцуляк.

Закупівля продуктів для комплектування сухих пайків дасть змогу забезпечити якісним повноцінним харчуванням військовослужбовців, які виконують завдання в районі АТО або на полігонах, де немає змоги готувати гарячу їжу за основною нормою харчування.

Як уже повідомляла «Народна армія», нові сухі пайки буде упаковано в реторт-пакети, вони тривалий час зберігають свою якість, не потребують термічної обробки й готові до вживання. Також завдяки сучасному пакуванню добові продуктові набори є легкими, зручними й здатними витримувати значні фізичні впливи та механічні пошкодження. Застосування безполуменевого нагрівача дасть змогу військовослужбовцям, не демаскуючись, забезпечувати себе гарячим харчуванням.

Нові продовольчі пайки вже пройшли тестування в підрозділах Високомобільних десантних військ і морської піхоти, які користувалися ними під час виконання бойових завдань. Військовослужбовці високо оцінили їхні смакові якості, поживність і зручність використання.

США ОЧІКУЮТЬ ВІД МОСКВИ ДЕЕСКАЛАЦІЇ НАСИЛЬСТВА НА ДОНБАСІ Й ПОВЕРНЕННЯ КРИМУ УКРАЇНІ

Адміністрація Білого дому на чолі з президентом США Дональдом Трампом очікує, що Москва припинить насильство на Сході України й поверне Крим під контроль української влади. З відповідною заявою виступив у вівторок речник Білого дому Шон Спайсер, повідомляє Укрінформ.

— Президент Трамп дуже чітко заявив, що він очікує від уряду Росії деескалації насильства в Україні та повернення Криму. Водночас він має бажання знайти спільну мову з Росією, — заявив речник Білого дому.

Він назвав ситуацію на Сході України складною й підкреслив, що дії Росії «вимагають рішучого засудження».

Представник адміністрації також підтвердив, що нинішня адміністрація у Вашингтоні вважає Крим частиною України. У зв'язку із цим Спайсер підкреслив, що позиція, яку висловила постійний представник США при ООН Ніккі Гейлі 2 лютого із цього питання, залишається чинною. Нагадаємо, новий постпред США заявила: «Крим є частиною України. Наші санкції, пов'язані з Кримом, залишатимуться, доки Росія не поверне контроль над півостровом Україні».

«САНКЦІЇ ПРОТИ РОСІЇ ВІДМІНЯТИ НЕ МОЖНА»

Про це заявив Міністр закордонних справ Литовської Республіки Лінас Лінкявічюс, відвідавши Авдіївку, повідомляє Укрінформ. Дипломат поспілкувався з місцевими жителями та висловив співчуття постраждалим від обстрілів: «На жаль, Литва — невеличка країна та не може вразити величезним обсягом допомоги, але все, що ми робимо — йде від серця. Побувавши тут, я отримав беззаперечні докази російської агресії. Народи Литви та України хочуть жити у вільній Європі, тож ми повинні захищати цінності рівності та свободи». Також він зауважив, що настає час, коли європейські цінності захищаються у конкретному місці конкретними людьми. Таким місцем є Україна — Авдіївка, Широкино або інші місця.

— Ми насправді пишаємося тим, що можемо вважати вас нашими друзями, що можемо хоч у чомусь допомогти, — зазначив Лінас Лінкявічюс та додав, що налаштований розповісти колегам по ЄС про все, що побачив на Донбасі.

ЦЬОГО РОКУ НАВЧАННЯ ПРОЙДУТЬ 80 ТИСЯЧ РЕЗЕРВІСТІВ

На військовому полігоні поблизу селища Гончарівське відбулися бригадні тактичні навчання із залученням майже тисячі резервістів першої черги.

За задумом навчань, резервісти обороняли державний кордон від агресії умовного противника. Для цього застосовували всю наявну техніку та озброєння: танки, бойові машини піхоти та артилерію. Відпрацьовували взаємодію між підрозділами різних видів та родів Збройних Сил.

— Торік навчання резервістів тривали п'ятнадцять діб, а в цьому — тридцять, — зазначив під час зборів начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко. — Спочатку протягом п'ятнадцяти днів резервісти відновлюватимуть навички у навчальних центрах, а далі проходитимуть бойове злагодження у складі своїх підрозділів. На завершальному етапі для кожної частини заплановані бригадні навчання з бойовою стрільбою.

Начальник Генерального штабу також наголосив, що інтенсивність такого роду навчань цього року значно зросте — планується провести двадцять п'ять бригадних навчань із бойовою стрільбою. Також до вісімдесяти тисяч, що майже вдвічі більше, ніж минулого року, зросте і кількість залучених до навчань резервістів.

Григорій МАЗУР

21-РІЧНУ ДІВЧИНУ, ОБОРОНЦЯ АВДІЇВКИ, НАГОРОДИЛИ ОРДЕНОМ «ЗА МУЖНІСТЬ»

Уже давно не дивуюсь тому, що на передовій дедалі частіше зустрічаю представниць кращої половини людства. До того ж іноді зовсім юні дівчата виявляються набагато сміливішими та сильнішими духом за чоловіків.

Народилась вона на Сумщині, у містечку Глухові. Змалку росла непосидючою, не терпіла образ однолітків і завжди обстоювала ідеали справедливості. Ще під час навчання в школі мріяла про власний салон краси.

Мама Віки — медик, тож постійно намагалася прищепити доньці любов до медицини. І хоч дівчина ніколи не поступалася своїми переконаннями, з поваги до мами все-таки вступила в медичне училище.

Зануритися в навчання було важко, але із часом медицина перетворилася для неї на захоплення. Чим більше дізнавалася, тим краще розуміла, що дрібниць у цій професії не буває.

Незважаючи на бійцівський характер, Віка завжди боялася робити людям боляче. Тому дуже швидко призвичаїлась робити уколи й ставити крапельниці практично без болю для пацієнта.

Здобувши диплом, улаштувалася в одну з приватних клінік міста Одеси. Усе начебто дуже непогано складалося для дівчини: велике приморське місто, гарна робота, але дівчині хотілося чогось іншого, що їй було б до душі. Згодом вона повернулася в Глухів і пішла у військкомат та тоді ще не знала, що незабаром на власні очі побачить справжню війну…

Навчання тактичної медицини було непростим і виснажливим. Щодня тактичне поле та евакуація «поранених», зупинка кровотечі, накладання джгутів і багато-багато іншого, що колись рятуватиме життя бійцям. Тренування були такими реальними, що відразу прийшло розуміння важливості вибраної професії. Уже тоді вона зрозуміла, наскільки вдячна своїй мамі за те, що наполягла на вступі в медичне училище.

Із десяти осіб у групі найвищий бал отримали лише двоє. Однією з них була Вікторія. Після навчання її направили у військову частину, що дислокувалася в Білій Церкві. Але на той час бригада вже виконувала бойові завдання поблизу Волновахи й згодом разом зі своєю військовою частиною потрапила в Авдіївку.

Початок на 1-й стор.

…Ворог гатив по наших позиціях з усього, що мав на озброєнні. Поранені, загиблі — ось що бачили дівочі очі. Їй би злякатися, повернутися до мрій про модельну агенцію, затишних кав'ярень або гучних дискотек. Але сталося інакше.

ЗА П'ЯТЬ ДНІВ ЦІЛОДОБОВИХ ОБСТРІЛІВ ЗАХИСНИКИ АВДІЇВКИ МАЛИ ПОНАД ПІВСОТНІ ПОРАНЕНИХ, І СЕРЕД ЦЬОГО ЖАХУ ВІЙНИ МЕДИК ПІД СВИСТ КУЛЬ І РОЗРИВИ СНАРЯДІВ МЧАЛА ЩОРАЗУ ТУДИ, ДЕ ПОРАНИЛО БІЙЦЯ

Перший виїзд на допомогу не був складним. По рації передали інформацію про пораненого. За мить її уазик уже мчав до передової. На медичну допомогу чекав 19-річний солдат, якого доводилося витягати під вибухи мін і снарядів. Хлопця дуже швидко евакуювали. Все минулося. Однак війна тривала…

— Наше завдання — надати допомогу пораненому й довезти його живим до стабілізаційного центру. Евакуація займає від п'яти до семи хвилин. Іншого разу було двоє 300-х. На той час у батальйоні мене знали вже всі. В обід ми сміялися з одним бійцем, жартували, і тут виявляється, що він важкопоранений… Перебито дві ноги, осколкові поранення в черевну порожнину, грудну клітку, обличчя в осколках. Блідий, очі заплющені, його заносять, і я бачу, що це мій товариш. Руки трусяться, я кричу його ім'я, звертаючись до нього, і він мене чує, відповідає, що все нормально. Так, руки в мене трусилися, але я продовжувала робити все необхідне «на автоматі». «Тільки б залишився живим, тільки б довезти!» — промовляла я собі подумки. І нам це вдалося. Другий хлопчина був легший, зазнав поранення в коліно та спину. Тепер ці хлопці одужують. Один уже на позиції повернувся. У другого також усе буде добре, — пригадує Вікторія.

Коли на «промці» в Авдіївці ситуація дуже загострилася, життя знову випробувало дівчину на міцність. Удень і вночі вона рятувала поранених, ні хвилини не сумніваючись, що її місце саме там — на передовій. За п'ять днів майже цілодобових обстрілів із боку російсько-окупаційних військ захисники Авдіївки мали понад півсотні поранених бійців, семеро загиблих… І серед цього жаху війни дівчата в погонах під свист куль і розриви снарядів мчали щоразу туди, де поранило бійця.

Важко сказати, скільки життів урятувала Вікторія за час перебування в районі АТО. Неможливо передати словами те, що відчувала вона, коли серед загиблих або поранених виявлявся її товариш, але напевно можна сказати, що ця дівчина — справжня героїня. Нещодавно 21-річну Вікторію Прищепіну було нагороджено орденом «За мужність» III ступеня. Її бойовий шлях триває, і доки є такі, як вона, нас не перемогти.

— Я підписала контракт на три роки. Залишуся служити у війську й надалі. Про модельне агентство вже й не думаю, бо зрозуміла: армія — моє життя. Коли пішла у відпустку, то вже наступного дня рвалася назад. Я не розумію, як можна бути байдужим до того, що відбувається на Сході нашої держави, а треба визнати, що більшість людей не помічають війни. Наступного року планую вступати в університет. Не хочу нічого загадувати, але уявляю своє майбутнє лише у військовій медицині. Найкраще, що сталося зі мною за останній рік, — я зустріла чудових людей. Люди, які мене оточують, надійні, справжні, такі, яких майже не буває в мирному житті. Моє головне завдання — зробити все, щоб якомога більше їх залишилося живими, — каже молодший сержант Вікторія Прищепіна.

Леонід МАТЮХІН

«МИ ПРИЗВИЧАЇЛИСЬ ДО БЕЗІМЕННИХ ВТРАТ… ДО АВДІЇВКИ. АВДІЇВКА РОЗБУДИЛА. СТРЕПЕНУЛА»

Я часто зустрічав в Інтернеті статті про надзвичайні людські можливості в критичних ситуаціях. Приміром, про матір, яка, щоб урятувати свою дитину, підняла якусь неймовірну вагу тощо.

Українці в усьому світі — це єдиний організм, який у випадку небезпеки тотально мобілізується і готовий захистити себе. Шляхом допомоги армії. Армія — це наш захист. Цей постулат закріпився в головах тих, кому небайдуже їхнє майбутнє та майбутнє країни.

Буду максимально відвертим. У 2016-му українське суспільство, за винятком певного прошарку, впало у стан анабіозу. Ми звикли до повідомлень по ТБ на кшталт «сьогодні в зоні АТО загинув один вояк і троє було поранено, бойовики гатили 37 разів». Суха статистика без імен, без прізвищ, без біографій… Все це притупляє сприйняття жаху за кількасот кілометрів від нашого дому.

У мене ніколи не було проблеми з мотивацією, щоб допомагати нашим хлопцям на фронті. Так, були випадки, коли хотілося закинути волонтерство до бісової матері. В таких випадках я робив дуже просто: заходив у Ютюб і завантажував найпопулярніші серед «вати» ролики. Там вбивали, катували та принижували наших хлопців. Таких, як я, молодших, старших. Воїнів! Українців! І питання «допомагати чи ні» вже не стояло.

Я регулярно заїжджаю у Збаражі на кладовище, де на ділянці 30 квадратних метрів лежать Устим Голоднюк (герой Небесної сотні, син мого вчителя фізкультури і внук мого вчителя трудового навчання), Тарас Михальський (мій сусід, випускник мого року, боєць «Залізної» мехбригади) і Юрій Горайський (чоловік подруги дитинства, колишній голова Збаразької РДА, боєць улюбленого морцентру). Всі полягли за Україну. Це — моя мотивація!

Саме тому я так болісно сприймав те, що відбувалося впродовж 2016 року. А саме — тотальне падіння підтримки волонтерського руху. Причини цього, окрім очевидного зубожіння населення, я навів вище. Призвичаїлися до безіменних втрат. Ну один. Ну два. Ну п'ять поранених. Так і жили.

Сергій Притула

До Авдіївки. Авдіївка розбудила. Стрепенула. Потекла кров. Потягнулися швидкі до Мечникова у Дніпрі. Полетіли борти на Київ. Очевидне стало неприхованим. І знову стало страшно. А волонтери просять: «Дайте на армію». І дали. Дали так, що мало не здалося!

1.02 десь ближче 20.00 я попросив скинутись на забезпечення низки потреб для кількох підрозділів, які працюють на «передку». Просив насамперед на тепловізори, снайперські комплекси, захист від «тепликів» тощо. Просив щось у межах 320–330 грн.

Так от… Ті гроші я мав на рахунку уже десь опівночі. Далі події розгорталися, як у фантастичному бойовику. Бо люди з'являлися нізвідки і зникали в нікуди, залишаючи по собі добрі враження і конверти з гривнями чи валютою. Я не встигав навіть фіксувати всі особисті зустрічі, а про смс-банкінг мова навіть не йшла: вібрація телефона перетворила його на міні-вулик. За 3 доби надійшло близько 3000 переказів, а сума сягнула 2 млн грн. Це тільки на гривневий рахунок…

…Вдячність моя не має меж. Вдячність хлопців має межі. І ці межі вони кожного дня розширюють, крок за кроком рухаючись на схід! І роблять це не в останню чергу завдяки підтримці таких, як ми.

З офіційної сторінки Сергія ПРИТУЛИ в соцмережі (Публікується зі скороченнями)

ЛЮДИНА, ПАТРІОТ, ГЕНЕРАЛ, ЯКОГО БРАКУВАТИМЕ УКРАЇНІ

11 лютого Україна втратила одного з найкращих генералів в історії країни — генерал-полковника Генадія Воробйова. Не витримало серце. В його життєвій історії — проходження всіх кар'єрних щаблів від командира взводу до першого заступника начальника Генерального штабу, понад два роки служби в районі АТО, де він брав участь у розробці багатьох військових операцій. Останнім часом передавав власний досвід наступному поколінню військових, керуючи Національним університетом оборони. А в українському суспільстві став відомий, коли відмовився виконувати злочинний наказ і відправляти військових проти Майдану

Його кар'єрний шлях характерний для людини, яка звикла досягати усього власними зусиллями. Після випуску з Київського вищого загальновійськового командного училища ім. Фрунзе — командир розвідувального взводу, потім мотострілецької роти, начальник штабу батальйону і далі — аж до заступника начальника Генерального штабу.

Моє знайомство з генералом Воробйовим відбулося в січні 2010 року. Тоді як командувач Сухопутних військ він ознайомлювався зі станом справ у моїй частині. Пам'ятаю, був приємно здивований, що начальник такого рівня так уважно слухав майора-зв'язківця і навіть цікавився дрібними деталями роботи вузла зв'язку армійського корпусу. Як дізнався пізніше, таким Генадій Петрович був завжди...

2014 року генерал-полковник Воробйов першим на чолі групи офіцерів Генерального штабу виїхав на Донбас, де організував штаб АТО в районі Ізюма. Навіть у той складний час він не втрачав самовладання — всі його рішення були виважені і обдумані. Згодом Генадія Воробйова відкликали із зони АТО, але у вересні того ж року він знову виїхав на Схід країни, де обійняв посаду першого заступника керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України — керівника АТО на території Донецької та Луганської областей.

Спогадами про генерала поділився полковник Євгеній Острянський, який 2014 року виконував обов'язки начальника відділу планування штабу АТО:

— Генерал-полковник Воробйов дуже виважено і педантично підходив до всього, що стосувалося планування операцій. Кожного разу перед тим, як визначити завдання підрозділам, він ретельно аналізував наявну інформацію, зважував усі «за» і «проти», і тільки після цього штаб опрацьовував розпорядження. Генадій Петрович добре володів обстановкою, адже завжди ретельно вивчав кожну інформацію, аналізував кожну доповідь. При цьому він навіть у складних, я б сказав, критичних ситуаціях ніколи не втрачав рівноваги й не виявляв емоції. Якщо вимагала обстановка, до нього можна було зайти в будь-який час, навіть уночі, і жодного разу він не дозволяв собі висловити незадоволення — служба понад усе. А щоб почути його крик чи зневажливий тон... Хоча одного разу довелося чути, як він підвищив голос у розмові телефоном — питання стосувалося забезпечення солдатів на лінії зіткнення. На вулиці було доволі холодно, а хтось у тилу не міг забезпечити підрозділи буржуйками. Попри службовий статус, він нічим не виділяв себе — жив у таких самих умовах, як ми, спав у такому ж кунгу, харчувався в тій же їдальні, що й усі офіцери штабу. За потреби генерал Воробйов негайно виїжджав на передові позиції, а у виборі засобу пересування головним критерієм була лише швидкість. Нерідко він користувався звичайним штабним уазиком.

ГЕНЕРАЛ-ПОЛКОВНИК ВОРОБЙОВ ПЕРШИМ НА ЧОЛІ ГРУПИ ОФІЦЕРІВ ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ ВИЇХАВ НА ДОНБАС, ДЕ ОРГАНІЗУВАВ ШТАБ АТО

Водночас офіцери, що його оточували, завжди чітко дотримувалися субординації, але продиктована вона була виключно повагою, а не якоюсь там репресивністю з боку генерала.

У травні 2015 року генерал-полковник Воробйов очолив Національний університет оборони України імені Івана Черняховського. Маючи величезний досвід — управлінський та ведення бойових дій, він чітко усвідомлював, яким належить бути офіцеру оперативно-тактичного та оперативно-стратегічного рівнів.

Прощання з померлим відбулося в Національному університеті оборони, панахида була відслужена у Володимирському соборі. Поховали генерал-полковника на Байковому кладовищі в Києві.

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал-армії України Віктор Муженко:

— Моє перше знайомство з генералом Воробйовим відбулося в часи, коли він був командиром дивізії в Мукачевому. Я тоді командував полком у сусідньому з'єднанні у Володимирі-Волинському. Знаю його як дуже порядну людину, професіонала найвищого гатунку, патріота України, спроможного приймати складні рішення і нести за них відповідальність. Для мене було честю служити разом із ним. Він неодноразово повторював: «Я солдат і готовий виконати будь-яке розпорядження». Проте поспішних рішень ніколи не приймав. Розвинуте стратегічне мислення і надзвичайна виваженість дій — основні риси Генадія Петровича.

14 лютого 2017 року Президент України Петро Порошенко підписав Указ № 33/2017 про нагородження генерал-полковника Генадія Воробйова орденом Богдана Хмельницького I ступеня посмертно: «За визначні особисті заслуги у зміцненні обороноздатності та безпеки Української держави, самовіддане служіння народові України, зразкове і бездоганне виконання військового обов'язку».

Роман ТУРОВЕЦЬ

Командування, Вчена рада, науково-педагогічні працівники та весь особовий склад університету з глибоким сумом сповіщають, що 11 лютого 2017 року на 56-му році пішов з життя начальник Національного університету оборони України імені Івана Черняховського генерал-полковник ВОРОБЙОВ Генадій Петрович.

Він народився 25 червня 1961 року у м. Ахалкалакі (Грузія) в родині військовослужбовців. 1978 року вступив до Київського вищого загальновійськового командного училища. 1982-го був направлений у Забайкальський військовий округ на посаду командира мотострілецького взводу окремого танкового батальйону танкової бригади. 1984 року призначений на посаду командира механізованої роти, а в липні 1985-го відбув для подальшого проходження служби в Західну групу військ. Уже в серпні 1986 року призначений на посаду начальника штабу мотострілецького батальйону. 1990 року вступив до Військової академії імені Фрунзе, по закінченні якої у 1993 році був направлений для подальшого проходження служби в м. Рава-Руська на посаду начальника штабу мотострілецького полку у складі Прикарпатського військового округу. 1994 року призначений на посаду командира механізованого полку, що дислокувався в м. Яворів, а 1995-го — на посаду командира механізованого полку у м. Львів. В липні 1996 року призначений на посаду командира окремої механізованої бригади в м. Хмельницький.

У липні 1998 року призначений на посаду командира механізованої дивізії, що дислокувалася в м. Мукачевому.

2002 року був призначений начальником штабу — першим заступником командувача армійського корпусу у м. Івано-Франківськ.

2003 року вступив до Національної академії оборони України, яку закінчив 2004 року із золотою медаллю, після чого був призначений на посаду командувача армійського корпусу.

2006 року обійняв посаду першого заступника начальника ГШ ЗС України.

2009 року призначений на посаду командувача Сухопутних військ Збройних Сил України.

2014 року став першим заступником начальника Генерального штабу ЗС України.

З жовтня 2014-го по лютий 2015 року перебував у розпорядженні Міністра оборони України.

З 4 лютого 2015 року — перший заступник начальника Генерального штабу ЗС України. З 21 травня по 29 серпня 2016 року — тимчасовий виконувач обов'язків начальника Національного університету оборони України імені Івана Черняховського.

30 серпня 2016 року Наказом Міністерства оборони України призначений начальником Національного університету оборони України імені Івана Черняховського.

Учасник бойових дій. Кандидат історичних наук.

За роки служби генерал-полковник Воробйов Генадій Петрович нагороджений орденами «За мужність» III ст., Богдана Хмельницького II та III ст., медаллю «За бойові заслуги», відзнаками Міністерства оборони України «Доблесть і честь» та «Знак пошани», медалями і відзнаками Міністерства оборони України, начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України.

Майже сорок років свого життя Генадій Петрович присвятив чесному та відданому служінню Батьківщині, зробив значний внесок у розбудову і становлення Збройних Сил України.

Глибоко сумуємо з приводу смерті Генадія Петровича та висловлюємо свої сердечні співчуття його рідним і близьким.

Світла пам'ять про генерал-полковника Генадія Петровича Воробйова назавжди збережеться в наших серцях.

Автомобіль спалахнув миттєво: медик загинула, водієві відірвало ногу

Сержант Сергій Прядка

МІШЕННЮ БОЙОВИКІВ СТАЛА «САНІТАРКА»

СЕРГІЙ ПРЯДКА З МЕДИКОМ НАТАЛЕЮ ХОРУЖЕЮ ЗАБРАЛИ ПОРАНЕНИХ В АВТОМОБІЛЬ. А В ЦЕЙ ЧАС ВОРОГ, НЕЗВАЖАЮЧИ НА ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ, УЖЕ НАВОДИВ ЗБРОЮ НА ЦІЛЬ…

Реанімаційне відділення харківського військового шпиталю. Стомлений Сергій Прядка готується до чергової операції: лікарі докладають зусиль, щоб урятувати його ногу. Фізичний біль поєднується з моральними стражданнями, хочеться забути все пережите й ніколи не згадувати… Він і досі не вірить, що залишився живий. Кілька тижнів тому Сергій остаточно переконався, що ворог не має нічого святого. Коли він разом із санінструктором завантажив пораненого у «санітарку», у неї влучили з ПТУРа. Медик Наталя Хоружа загинула на місці, Сергію відірвало ногу…

2 лютого, Світлодарська дуга. Із самого ранку на передові позиції посипалися снаряди різного калібру. Сергій згадує, що всім без винятку хотілося не те що повноцінно поспати, а просто перевести подих, мати хоча б кілька годин без обстрілів… Така пекельна реальність. «Пряме влучання в бліндаж. Троє «трьохсотих», — лунає з рації.

— Один боєць був дуже важким, другий — із пораненими ногами, третій — із контузією й ушкодженою рукою, але за таких обставин його вважають легким, — згадує Сергій Прядка. — МТЛБ вдається проскочити під час відносно спокійної бойової обстановки, але забрати всіх «трьохсотих» не виходить, а тільки двох.

КОЛИ СЕРГІЙ ДІЗНАВСЯ ПРО ЗАГИБЕЛЬ НАТАЛІ, ТО ЧИ НЕ ВПЕРШЕ ЗА ВЕСЬ ЧАС ВІЙНИ ЗАПЛАКАВ

— Хто поїде з Наталею по пораненого? — запитує командир. — Водіїв же немає…

— Я!

— Це не входить у твої обов'язки.

— Я ж сказав: поїду!

Сергій сам зголосився допомагати, сів і поїхав. «Санітарка» не змогла наблизитися впритул до позиції: дороги зовсім немає. Водій із медиком Наталею Хоружею швидко забрали поранених, адже коли доїхали до наших позицій, було поранено ще одного військовослужбовця. А в цей час хтось на тому боці, незважаючи на те, що це машина із червоним хрестом, уже наводив зброю на ціль.

— Тільки-но ми забрали поранених і почали здавати назад, як у нас влучили… На якусь мить я знепритомнів. Коли прийшов до тями, автомобіль уже палав. Спробував вибратися й побачив, що мені відірвало ногу, відчував велику слабкість. Один з поранених, а саме той, що був із контузією, кинувся мене рятувати. Під щільним вогнем він ретельно перев'язував мені ноги й розмовляв зі мною, аби я не знепритомнів. Другий — рушив кликати на допомогу.

Авто спалахнуло з такою силою, що це одразу побачили в базовому таборі. На допомогу кинулися всі ті, котрі на ту мить були вільними. Хороброго водія поклали в евакуатор, він був практично непритомний, лише запитував: «Де Наталя?» Ворог зробив іще дві спроби влучити з ПТУРа по евакуатору, але цього разу вдалося проскочити.

— Пізніше я дізнався, що Наталя загинула миттєво, не було жодних шансів на порятунок. Вона була найближче до точки влучання ракети в авто. Тоді я чи не вперше за весь час війни заплакав. Вона ж була не просто санінструктором, вона була психологом, товаришем, переживала за кожного воїна. Усі її любили.

Медики бригади надали Сергію першу медичну допомогу. Звідти його відправили в бахмутську лікарню. Там він дізнався, що через поранення справи його кепські: є ймовірність, що другу ногу ампутують, і невідомо, чи відновиться слух.

— Залишалося тільки молитися Богу, і він укотре мене почув. Я потрапив у руки дуже талановитого хірурга. На жаль, я був практично непритомний, тож не знаю його імені. Саме він і наполіг на тому, щоб не поспішали з ампутацією й спробували врятувати ногу. У Бахмут одразу примчала дружина, і відтоді вона не відходить від мене. Звідти мене вертольотом доправили в Харків.

На жаль, імовірність ампутації ноги лікарі харківського шпиталю не виключають, проте роблять усе можливе, аби її зберегти. Попереду — складний шлях, довга реабілітація, не одна операція. Та, попри все, чоловік не шкодує, що пішов на фронт.

— Я підписав контракт іще на початку 2015 року. Спершу служив у піхоті головним сержантом кулеметного взводу, стояв у Попасній, потім став командиром відділення забезпечення, — розповідає Сергій про свій шлях на фронті. — Шкода, що продовжити службу не зможу. Але вірю, що встану й піду.

Одним із перших навідати Сергія в харківському шпиталі прийшов той самий контужений боєць, по якого він їздив того фатального дня, 2 лютого.

— Зустрілися поглядами, і жодних слів уже не треба було. Військовий подякував за врятоване життя, і оце "дякую" стало для мене найвищою нагородою.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

ТЕНДІТНА ДІВЧИНА ПІД ОБСТРІЛАМИ РЯТУЄ ЧОЛОВІКІВ

Наприкінці грудня тендітну 25-річну Вікторію Тюркіджі нагородили орденом «За мужність», а після загибелі Наталі Хоружої вона обійняла її посаду. Дівчина, у соцмережі якої можна знайти чимало фото з плюшевими ведмедиками, квітами й іншими суто жіночими радощами, сміливо витягає чоловіків з-під обстрілів, нерідко ризикуючи своїм життям.

— Вікторія прийшла до нас улітку минулого року, — розповідає Оксана Якубова, офіцер бригади. — Відтоді вона практично завжди на передовій. Під час запеклих боїв у грудні вона зазнала контузії, тоді сталося практично пряме влучання міни в МТЛБ. Дівчина швиденько підлікувалася — й знову на фронт рятувати життя бійцям. Разом з іншим медиком бригади Лесею Дрозд вони фактично втекли зі шпиталю, бо розуміли, наскільки потрібні на передовій. Потім ставили крапельниці одна одній у перерві між боями, пили ліки, але думали про порятунок бійців, а не про власне здоров'я.

Бійці підрозділу називають їх справжніми янголами-охоронцями.

— У Вікторії ніколи не буває паніки під час боїв, — каже Оксана Якубова. — Вона завжди спокійно та врівноважено виконує надскладну роботу, ледь не щодня стикається з важкими пораненнями.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

Вікторія Тюркіджі

ЯК ЖИВЕТЬСЯ МЕШКАНЦЯМ АВДІЇВКИ У ПРИЙМАХ,

АБО ЯК ОБЛАШТУВАЛИСЯ ТІ, ХТО ВИЇХАВ ІЗ МІСТА, ПОБОЮЮЧИСЬ ЗА ЖИТТЯ СВОЇХ ДІТЕЙ

У холі санаторно-оздоровчого комплексу мати тримала на руках маленьку донечку. Маля тягнуло до рота пальчики і крізь віконце заглядало до кімнати, де того дня було багатолюдно. Там, у невеличкій залі, дорослі галасливо обговорювали якісь проблемні питання, у декого на очі наверталися сльози, а дівчинка дивилася по сторонах, зігріваючи всіх своєю неповторною дитячою усмішкою.

Це десятимісячне маля ще не здогадується, а от її батьки вже добре знають, що таке війна. Це зараз вона перебуває в безпеці, а лише два тижні тому плакала та здригалася ночами від вибухів снарядів, якими засипали на її рідне місто Авдіївку.

Минулого тижня дівчинка та її матуся знайшли прихисток на території санаторно-оздоровчого комплексу «Перлина Донеччини» у Святогірську. Для них та ще для понад 150 мешканців багатостраждальної Авдіївки це курортне місто на деякий час стало другою домівкою.

Начальник групи координації цивільно-військового співробітництва штабу АТО полковник В'ячеслав Раєвський обговорює наявні проблеми з переселенцями з Авдіївки

У «ПЕРЛИНІ ДОНЕЧЧИНИ», ЩО В СВЯТОГІРСЬКУ, РОЗМІСТИЛИСЯ 153 МЕШКАНЦІ АВДІЇВКИ: 75 ДІТЕЙ ТА 78 ДОРОСЛИХ

Отже, в день мого відвідування комплексу вимушені переселенці обговорювали проблемні питання. Привід для цього був: до них завітали офіцери групи координації цивільно-військового співробітництва штабу АТО на чолі з полковником В'ячеславом Раєвським. Разом із представниками однієї із благодійних організацій вони привезли авдіївцям гуманітарну допомогу: постільну білизну, одяг, предмети гігієни, канцелярське приладдя. Життям у Святогірську люди задоволені. Майже все в них гаразд, але понад усе їх цікавить, коли в Україні настане мир? Через те вони й не могли стримати сльози, згадуючи трагічні події кінця січня — початку лютого в Авдіївці. Вони щиро вдячні й військовим, і місцевій владі, що їх не залишили напризволяще та централізовано доставили автобусами туди, де землю засипає сніг, а не осколки снарядів.

У «Перлині Донеччини» розмістилися 153 мешканці Авдіївки: 75 дітей та 78 дорослих. Вони мешкають сім'ями в комфортабельних номерах. Є тут і багатодітні родини. Приміром, родина Вороніних: інвалід Тетяна Дмитрівна, її донька, зять та четверо внуків. У Святогірськ були змушені переїхати, коли вибуховою хвилею в їхній оселі на 9-му поверсі вибило шибки.

— Старша восьмирічна внучка Діана, коли почує вибухи, то відразу до шафи ховається, та й Богданчик, Кіра та Ілля теж біля нас, дорослих, у клубок скрутяться та захисту просять… У таку мить серце кров'ю обливається. Не так за себе, як за дітей молю Бога, щоб війна припинилась, — говорить Тетяна Дмитрівна.

Родина Вороніних живе мирним життям у Святогірську та мріє повернутися в мирну Авдіївку

Про життя у Святогірську в них лише позитивні відгуки. Сюди приїхали добровільно, рятуючись від війни та шукаючи затишку в мирному місті Донеччини.

Їх не евакуйовували з Авдіївки примусово. На щастя, такої потреби не було. Але в наше століття інформаційних війн брехня породжує нову брехню, нехтуючи мораллю та руйнуючи свідомість. Ось і цього разу, коли вся Україна об'єдналась навколо Авдіївки, доставляючи її мешканцям гуманітарну допомогу та допомагаючи охочим тимчасово залишити це небезпечне місто, на проросійських інтертет-ресурсах з'явилась інформація про те, що нібито авдіївців виселяють примусово з метою введення до міста нових підрозділів українського війська. Звісно, що це була відверта брехня або фейк з метою дискредитації українських військових та залякування мирних жителів.

Приміром, Світлана Леонідівна вперше залишила під опіку доньки свою 90-річну матусю, пішла у відпустку та з власної волі вирушила із шестирічним внуком Микиткою до Святогірська.

— Нам запропонували і ми, хвилюючись за нашого хлопчика, вирішили скористатися цією можливістю. Тут він відвідує школу, загалом умови перебування хороші, персонал ставиться до нас доброзичливо, в корпусі — охайно, на вулиці — красива природа та чисте повітря. Микиті тут теж подобається. Щоправда, сьогодні він трохи захворів та пропустив заняття. Але, нічого, надолужить. Головне, щоб здоровим був та від пострілів не здригався, — висловилася з цього приводу жінка.

Так, 48 дітей шкільного віку, які нині перебувають у Святогірську, мають змогу також відвідувати заняття, що проводяться на базі санаторно-оздоровчого центру соціальної реабілітації дітей «Смарагдове місто», розташованого неподалік «Перлини Донеччини». Їх туди відвозять та забирають автобусами, а функціональне призначення центру дозволяє дітям не лише набувати нових знань за шкільною програмою, а й проходити комплексну соціальну, психолого-педагогічну та медичну реабілітацію.

— У нашому санаторно-оздоровчому комплексі постраждалі від бойових дій земляки мають змогу не лише відпочити, а й пройти курс реабілітації. Позбутися синдрому війни їм допомагають спеціалісти-психологи. Ми добре розуміємо, як важко їм зараз морально. Тому наш персонал докладає максимум зусиль, аби і діти, і дорослі якнайшвидше забули про пережиті важкі дні в Авдіївці та психологічно відновилися. З дітьми також працюють логопеди, аніматори, — розповів заступник директора комплексу «Перлина Донеччини» з навчально-виховної роботи Андрій Прокопов.

Окрім цього, тимчасові переселенці забезпечені триразовим безкоштовним харчуванням. В їхньому розпорядженні — душові, побутові кімнати та ігрові холи для дітей, в номерах — телевізори.

Поки що авдіївців оселили у Святогірську на один місяць. Можливо, вони перебуватимуть тут і довше. Авдіївці дуже вдячні за таку увагу, але їм все одне хочеться якнайшвидше повернутися до рідного міста.

В'ячеслав ДІОРДІЄВ

ОФІЦЕРИ ЦВС ДОСТАВИЛИ 18 ХВОРИХ ДІТЕЙ ІЗ ПРИФРОНТОВИХ РАЙОНІВ ДОНЕЧЧИНИ В ЛІКУВАЛЬНІ ЗАКЛАДИ ДНІПРА

У рамках практичного етапу гуманітарної програми «Допомога йде» офіцери відділу цивільно-військового співробітництва оперативного командування «Схід» доправили до лікувальних закладів Дніпра 18 дітей з Авдіївки, Світлодарська, Бахмута, Нетайлового та інших населених пунктів Донеччини, розташованих поблизу лінії розмежування. В обласну дитячу клінічну лікарню та обласний офтальмологічний центр діти прибули разом із батьками. Тут їх обстежуватимуть і лікуватимуть безкоштовно, йдеться на сайті Міністерства оборони України.

За словами координатора проекту «Допомога йде» офіцера відділу ЦВС ОК «Схід» старшого лейтенанта Бориса Кутового, через нестачу вузьких спеціалістів та низький рівень забезпеченості в лікарнях, розташованих у містах поблизу лінії розмежування, тамтешні жителі не можуть дістати кваліфіковану медичну допомогу. Особливо це дається взнаки, коли маленького пацієнта треба обстежити або потрібно здійснити оперативне втручання. Завдяки благодійному проекту «Допомога йде», до якого долучилися народний депутат України Тетяна Ричкова, голова Дніпропетровської обласної ради Гліб Пригунов, головні лікарі міських лікарень Дніпра, волонтери, оперативне командування «Схід», групи цивільно-військового співробітництва, на сьогодні вже проліковано й прооперовано восьмеро дітей і десятеро дорослих пацієнтів — жителів гарячого регіону.

Між російським режимом і білоруським керівництвом дедалі частіше виникають суперечки в політичній, економічній та військовій сферах

У КРЕМЛІ ЗНОВУ ЗАСВЕРБІЛИ «БРАТСЬКІ ПОЧУТТЯ». ЦЬОГО РАЗУ ДО БІЛОРУСІ

У СУСІДНІЙ КРАЇНІ ВІДБУВАЮТЬСЯ НЕ ЗОВСІМ ПРИЄМНІ ДЛЯ УКРАЇНИ ПОДІЇ

Федеральна служба безпеки Росії з 11 лютого нинішнього року запровадила режим прикордонної зони вздовж кордону з Білоруссю. Відповідні накази щодо трьох прикордонних регіонів були підписані главою ФСБ РФ Олександром Бортниковим та розміщені на офіційному інтернет-порталі правової інформації цього відомства. Межі прикордонної зони були встановлені вздовж кордону з Білоруссю у Брянській, Смоленській та Псковській областях.

Своєю чергою Президент Білорусі Олександр Лукашенко у своїй «Великій розмові» (мається на увазі нещодавня інтерактивна «пряма лінія» з народом, яку транслювало білоруське телебачення, висловив різке невдоволення цим фактом. На думку білоруського лідера, створення таких прикордонних зон неприпустиме, у РФ і Білорусі й без цього достатньо проблем.

— Це, вважаю, суто політичний випад. Не можна цього робити, — зазначив білоруський керівник.

До того ж у зв'язку з відновленням прикордонних зон Лукашенко звинуватив Росію в порушенні міжнародних домовленостей. Білоруський керманич у своїй промові висловив ще кілька досить серйозних претензій до нинішнього кремлівського режиму, який офіційно вважається союзником Білорусі. Наприклад, у сфері постачання з Росії в Білорусь нафти та газу або білоруських товарів на російський ринок. Пан Лукашенко навіть пообіцяв звернутися до суду з низки проблемних питань у цих сферах.

Як з'ясувалося, і у воєнно-політичній сфері між двома «майже братськими» країнами також не все гаразд. Так, **російські плани щодо створення у Білорусі бази ударних літаків тактичної авіації або розміщення оперативно-тактичних ракет типу «Іскандер-М», на думку Олександра Лукашенка, викликають «певне занепокоєння» і навіть місцями «неприйняття».**

Тож немає сумніву, що останнім часом протиріччя та «непорозуміння» між двома найбільш союзними державами, що колись входили до СРСР, набули комплексного характеру. А тріщина у відносинах між нібито «братськими» країнами у межах союзної держави ширшає і місцями набуває загрозливих розмірів.

Це, звісно, лише слова, але як це виглядає на практиці на погляд нинішнього російського керівництва? Треба визнати, виглядає це, м'яко кажучи, дещо двозначно. Адже реальні справи російського правлячого режиму свідчать, що вирішувати «спірні питання», причому не тільки з Україною, а й з іще більш «братською» Білоруссю він схильний не тільки за столом перемовин. Поки між російським режимом і білоруським керівництвом протягом минулого року виникали «певні суперечки» в публічній площині, він, не надто афішуючи ці дії, суттєво збільшив своє військове угруповання не тільки біля кордону з Україною, а й з Білоруссю.

За даними російських ЗМІ, у селище Клинці Брянської області (за 40 км від білоруського кордону) протягом літа минулого року було перекинуто з Єкатеринбурга 28-му окрему мотострілецьку бригаду (омсбр) і низку окремих частин та підрозділів (загалом — близько 7.5 тисячі військовослужбовців). Окрім того, в районі Єльні (Смоленська область) розпочалося розгортання 144-ї мотострілецької дивізії (мсд), яка до літа нинішнього року відповідно до планів російського ГШ має налічувати більше 6 тисяч військовослужбовців. У цю дивізію імовірно увійдуть три мотострілецькі полки, один танковий, самохідний артилерійський і зенітно-ракетний полки, а також підрозділи забезпечення. Загалом дивізія буде налічувати не менше 12.5 тисячі військовослужбовців. Зважаючи на те, що військовики 28-ї омсбр, на базі якої і відбувається формування дивізії, мають певний бойовий досвід (брали участь у бойових діях на Сході України та в Сирії), а сама дивізія увійде до складу 1-ї танкової армії (разом із двома елітними з'єднаннями російського війська — Таманською мотострілецькою та Кантемирівською танковою дивізіями) цілком можливо стверджувати, що саме 144-та мсд на кінець свого формування набуде значного ударного потенціалу.

Вся ця гра у нарощування військових м'язів поблизу білоруських кордонів видається Кремлем такою собі «відповіддю на агресивні дії НАТО у Європі» (мається на увазі збільшення військової присутності Альянсу на його східних кордонах). Але будемо реалістами — перш ніж повномасштабно зчепитися з НАТО, до нього треба ще добратися. А робити це для росіян, найбільш зручно та звично саме через Білорусь.

На наш погляд, відволікання агресора на ще одну «ціль», звичайно, може у короткостроковій перспективі дещо полегшити ситуацію в Україні,

ОСТАННІМ ЧАСОМ ПРОТИРІЧЧЯ ТА «НЕПОРОЗУМІННЯ» МІЖ ДВОМА НАЙБІЛЬШ СОЮЗНИМИ ДЕРЖАВАМИ, ЩО КОЛИСЬ ВХОДИЛИ ДО СРСР, НАБУЛИ КОМПЛЕКСНОГО ХАРАКТЕРУ. А ТРІЩИНА У ВІДНОСИНАХ МІЖ НІБИТО «БРАТСЬКИМИ» КРАЇНАМИ У МЕЖАХ СОЮЗНОЇ ДЕРЖАВИ ШИРШАЄ І МІСЦЯМИ НАБУВАЄ ЗАГРОЗЛИВИХ РОЗМІРІВ

Дуже прикметним є те, що у відповідь на ці демарші «батьки» офіційний Кремль не поспішає відповідати керівництву Білорусі якимись відвертими погрозами, як він це часто робив по відношенню до керівництва нашої країни. Хоча, звісно, останні заяви пана Лукашенка явно викликали в Москві погано приховане роздратування. Поки що звідти замість агресивного гарчання, як це відбувається по відношенню до України, на адресу Білорусі чутно лише примирливі й доволі обережні коментарі. Путінському режиму явно не хочеться передчасно загострювати «білоруське питання». Так, у Кремлі заяви про порушення будь-яких договорів з Білоруссю назвали «… дещо некоректними», додавши, що «…спірні питання, також і комерційні, Москва і Мінськ повинні вирішувати спокійно, шляхом ділових переговорів».

але у стратегічному, геополітичному відношенні путінські ігрища в Білорусі можуть доволі серйозно ускладнити становище нашої країни. Якщо сумнозвісний «русский мир» прийде в Гомель, Мозир, Пінськ або Брест, не кажучи вже про Мінськ, воєнно-політичне становище України, безсумнівно, значно погіршиться. Інакше таку гіпотетичну ситуацію, коли Україна опиниться у напівоточенні (з півночі, сходу та півдня) агресора, назвати важко…

Але сьогодні важко спрогнозувати, чим закінчиться розв'язання нинішніх російсько-білоруських протиріч. Поки Олександру Лукашенку як загальнонародному білоруському лідеру вдається балансувати між значними загрозами, одночасно не забруднившись прямою участю у кремлівських агресивних авантюрах в Україні й будучи офіційним союзником Росії. Але безкінечно так тривати не може. Зрештою доведеться робити вибір, причому не тільки у нафтогазовій сфері. Коли Кремлю стане зовсім сутужно внаслідок агресивної політики «вставання з колін» по відношенню до своїх сусідів, а цей час вже не за горами, пану Лукашенку доведеться практичними справами доводити Кремлю свою союзність або підтверджувати власні слова про те, що він «…не міняє незалежність своєї країни на нафту та газ…»

Костянтин МАШОВЕЦЬ

До речі:
Збройні Сили Республіки Білорусь становлять:
— Сухопутні війська;
— ВПС та ППО;
— Сили спеціальних операцій;
— Транспортні війська.

Загалом це близько 65–66 тисяч осіб, з яких принаймні 49 тисяч — військовослужбовці.

Мають на озброєнні 615 танків, 896 БМП, 206 БТР, 468 артилерійських систем та мінометів, 242 РСЗВ, 236 ПТРК, 12 тактичних ракетних комплексів типу «Точка-У», 54 бойових та транспортних літаків і 32 вертольоти (данні на березень 2016 року).

За рівнем оснащення та озброєння, укомплектування особовим складом усі Збройні сили Республіки Білорусь співставні та цілком порівняні з однією сучасною загальновійськовою армією Збройних сил РФ.

«ОСЬ ВАМ ПАМ'ЯТКА, ТЕЛЕФОНИ Й АДРЕСИ ВОЛОНТЕРІВ. І — ХАЙ ЩАСТИТЬ...»

ВЕТЕРАНИ АТО СКАРЖАТЬСЯ: РОБОТА ДЕЯКИХ ДЕРЖАВНИХ ЦЕНТРІВ ДОПОМОГИ УЧАСНИКАМ АТО ТА ЇХНІМ СІМ'ЯМ ІНКОЛИ СХОЖА НА ДОПОМОГУ «ДЛЯ ГАЛОЧКИ»

Чимало фронтовиків нарікають на роботу окремих центрів допомоги учасникам бойових дій при держадміністраціях. Ветерани АТО сподіваються на реальну допомогу. Однак на місцях нерідко чують щось на кшталт: «Ось вам пам'ятка, телефони й адреси волонтерів. І — хай щастить…» Чому добрий задум влади вкотре подекуди виливається у формалізм, досліджував наш кореспондент

У музеї АТО при київському Координаційному центрі допомоги учасникам АТО я дивлюсь на тонко викуту зі снарядних осколків позолочену троянду. Поряд із нею — прострілений шолом. Він заважкий, раніше такого не бачив. Ізсередини підпис фломастером: «Павко Косюк. 17-та танкова бригада». Кульовий отвір, на око — калібру 7,62, на два пальці вище за лобову кромку. Знайомий постріл: явно бив снайпер, цілив під обріз шолома, але трішки схибив.

Співробітник київського Координаційного центру допомоги учасникам АТО Сергій Чернега у відповідь на моє німе запитання розраджує: «Та живий він, живий. Якраз завдяки цьому американському шолому…» і додає: «Наша експозиція щойно відкрилася, експонатів поки що небагато. Але бачили б ви наш музей у Криворізькій філії, якому три роки! Там тисячі експонатів, котрі подарували фронтовики!»

З півгодини очікую, поки звільниться директорка столичного центру допомоги ветеранам АТО Вікторія Самойленко. Цьому закладу при Київському національному економічному університеті лише три місяці. Зранку тут повно людей, кипить робота. Звернутися сюди мені порадили фронтовики: «Це місце, де допомагають».

ВОЛОНТЕРСЬКІ ЦЕНТРИ ДОПОМОГИ ЧАСТО-ГУСТО ЗМУШЕНІ ПІДМІНЯТИ СОБОЮ ДЕРЖАВНІ

Зрештою розповідаю Вікторії Андріївні, із чим прийшов. Наводжу приклад Центру допомоги учасникам АТО при Київській ОДА. За Указом Президента (від 18 березня 2015 року), такі центри мають бути створені як допоміжні органи при кожній облдержадміністрації, а до їхньої діяльності повинні залучатися представники громадськості. У будівлі Київської ОДА під такий центр виділили невеличку кімнатку. Кошти на його функціонування не передбачено. Три координаторки-волонтерки працюють на громадських засадах, роботу чотирьох операторів гарячої телефонної лінії та лінії екстреної психологічної допомоги оплачує один із небайдужих депутатів Київради. Сама ж діяльність центру ґрунтується скоріше на особистих зв'язках співробітників з об`єднаннями учасників АТО та волонтерським світом, аніж на підтримці керівництва ОДА.

— Знайома картина, — каже пані Вікторія. — У нашій криворізькій філії майже те саме. Фронтовики й члени їхніх родин звертаються в державну структуру, а їх звідти просто перенаправляють до нас. Чиновницька байдужість — характерне явище для нашої країни. Загалом Україна посідає одне з перших місць у світі за кількістю чиновників на душу населення. А вони, як відомо, далеко не завжди зацікавлені в ефективному впровадженні соціальних проектів.

— До того ж, — продовжує директорка, — на сьогодні держава розділила повноваження структур, які вона визначила, у розв'язанні ветеранських проблем. Зокрема протезування кінцівок має йти тільки через представництва Державної служби в справах ветеранів війни, оформлення прав на побутові пільги — через місцеві відділи соціального захисту тощо. А в ідеалі вся соціально-правова робота із захисниками країни та їхніми родинами має здійснюватися через єдині державні структури за принципом «єдиного вікна». У цьому й полягала ідея створення координаційних центрів. Однак у нинішньому стані вони часто виявляються абсолютно безсилими. Доводиться братися за справу нам, волонтерам…

Директор столичного центру допомоги ветеранам АТО Вікторія Самойленко

На думку моєї візаві та її колег, волонтерські центри допомоги часто-густо змушені підміняти собою державні. На відміну від неповоротких офіційних структур вони мобільні, активні та вмотивовані аж ніяк не зарплатнею. Для ілюстрації мені навели одну з їхніх напрацьованих у криворізькій філії методик, яку активно розповсюджує київський центр. Що важливо, послуги атовцю надають за принципом «єдиного вікна» в повному обсязі. Тобто фронтовикові треба прийти в інстанцію лише для того, щоб особисто отримати документи. Процес починається з анкетування ветерана або члена його родини. Потім під висловлені в анкеті потреби швидко добирають окрему команду фахівців, яка вже далі розв'язує проблеми комплексно. Людський ресурс охочих допомогти ветеранам однієї тільки криворізької філії центру — до п'ятиста волонтерів. А київський Координаційний центр уже має близько сотні помічників. Тут реалізувалася гармонійна співпраця державного університету й громадських рухів. Університет надав матеріальну базу — часткове фінансування, приміщення, медичний і спортивні комплекси тощо. А волонтери займаються практичною діяльністю за апробованими схемами роботи. Відповідно до плану засновників центру, серед яких, нагадую, є державна структура, він має відігравати роль основи для «клонування» аналогічних центрів у регіонах. Уже подали відповідні заявки волонтерські спільноти 24 міст обласного значення,

— До речі, з подібною до нашої потужністю працюють центри допомоги учасникам АТО при Дніпропетровській та Миколаївській ОДА, — на завершення зустрічі каже Вікторія Самойленко, — бо, на відміну від столиці, вони мають абсолютну підтримку керівників обласної та міської влади.

Заступник голови Київської міської спілки ветеранів АТО Антон Колумбет:

— Ми нерідко стикаємося з тим, що посадовці просто дезорієнтовані в просторі об`єднань атовців. Це ж не жарт: у столиці офіційно зареєстровано близько десяти громадських організацій, а не зареєстрованих відповідно до визначеного порядку діє більше як сотня. Серед них є фейкові — для піару якихось осіб, фінансові — ці тільки заробляють гроші тощо.

Як на мене, то одним із головних завдань центрів допомоги учасникам АТО, а через них — адміністрацій, має стати фільтрація випадкових об'єднань і консолідація тих спілок, що реально працюють.

А нам, ветеранам, урешті-решт не завадило б створити всеукраїнську не за назвою, а за своєю організаційною структурою спілку ветеранів АТО. Ветерани війни в Афганістані свого часу вже подолали цей шлях. Час і нам!

Радник голови Дніпропетровської ОДА, один із координаторів Центру допомоги учасникам АТО, офіцер запасу та учасник бойових дій на Сході України Іван Начовний:

— Можна тільки поспівчувати центрам, які не мають адекватної підтримки держадміністрацій. Є в нас такий камінь спотикання: у державі багато що залежить від волевиявлення чиновника того чи іншого рангу.

Дніпропетровщина та її керівництво із самого початку війни позиціонували себе як головний форпост на шляху окупантів. Тому тут, як ніде в іншому місці, надавали пряму допомогу новоствореним в області військовим частинам, фронту, родинам бійців та іншим.

Нині адміністрація продовжує підтримувати як військові частини в АТО, так і наш центр, ветеранські й волонтерські організації міста і області. Вона платить зарплатню координаторам, психологам, юристам, операторам гарячих телефонних ліній. Також фінансує курси перепідготовки атовців, усілякі суспільні та спортивні заходи, свята з їхньою участю.

Усім іншим я порадив би йти на відкритий для засобів масової інформації громадський діалог із керівниками адміністрацій усіх рівнів: це працює.

Віктор ШЕВЧЕНКО

ЦЕНТРИ ДОПОМОГИ УЧАСНИКАМ АТО

Вінницький ЦДУ АТО
тел. (0432) 67-17-26, (068) 847-61-84, (063) 261-40-86
Волинський ЦДУ АТО
тел. (066) 613-30-28
Дніпропетровський ЦДУ АТО
тел. (056) 742-86-62, (068) 679-89-61, 0-800-505-085
ЦДУ АТО у м. Краматорськ Донецької обл.
тел. (066) 809-98-48, (073) 424-14-82
Житомирський ЦДУ АТО
тел. (0412) 47-50-06, (096) 454-61-85
Закарпатський ЦДУ АТО
тел. (0312) 61-74-76
Запорізький ЦДУ АТО
тел. (0612) 36-25-25, (050) 070-04-06
Івано-Франківський ЦДУ АТО
тел. (066) 465-03-67, (068) 453-88-28, (093) 255-18-82, (0342) 55-22-99
ЦДУ АТО в Київській обл.
тел. 0-800-213-015
Кропивницький ЦДУ АТО
тел. (050) 029-82-22, (098) 029-82-22
ЦДУ АТО у м. Сєвєродонецьк
тел. (097) 070-52-25
Львівський ЦДУ АТО
тел. (0322) 55-42-96
Миколаївський ЦДУ АТО
тел. (0512) 37-02-22, (093) 355-44-08
Одеський ЦДУ АТО
тел. (0482) 39-00-04, (0482) 39-00-05
Полтавський ЦДУ АТО
тел. (066) 992-14-74, (097) 193-47-34
Рівненський ЦДУ АТО
тел. (050) 663–60-90, (068) 850-40-10
Сумський ЦДУ АТО
тел. (095) 038-32-82, (097) 665-91-31, (093) 829-19-99
Тернопільський ЦДУ АТО
тел. (098) 596-26-80, (067) 381-44-99, (097) 205-50-55
Харківський ЦДУ АТО
тел. (057) 712-46-27
Херсонський ЦДУ АТО
тел. (0552) 45-52-80
Хмельницький ЦДУ АТО
тел. (0382) 65-90-70, (067) 380-50-65
Черкаський ЦДУ АТО
тел. 0-800-50-88-76, (067) 790-32-09
Чернігівський ЦДУ АТО
тел. (093) 343-23-32, (067) 464-35-53, (050) 493-43-53
Чернівецький ЦДУ АТО
тел. (098) 23-75-117, (095) 144-15-33, (050) 140-11-38

Інформація з сайту Всеукраїнського центру допомоги учасникам АТО http://cdu-ato.com.ua

«Я НЕ ВДОВА! Я — КОХАНА ДРУЖИНА ГЕРОЯ»

ВАГІТНА ДРУЖИНА ЗАГИБЛОГО ПІД АВДІЇВКОЮ МАРІСА КАМІНСЬКОГО ОПУБЛІКУВАЛА ЗВОРУШЛИВЕ ЗВЕРНЕННЯ

Маріс Камінський під час випуску з військового вишу

Молодята Яна та Маріс Камінські

Капітан Маріс Камінський, який проходив службу в 80-й одшбр, загинув в ніч на 3 лютого під час обстрілу з «Градів» неподалік Авдіївки. На Волині в рідних Ківерцях люди вздовж усього шляху зустрічали тіло героя, стоячи на колінах. На очах у них бриніли сльози…

— У небо відходить воїн-десантник — той, хто не раз підіймався в небо, хто бачив над собою відкритий купол, зрозуміє мене. Сьогодні на колісниці свого небесного покровителя він підіймається в небо останній раз — для того, щоб там залишитися, — сказав голова громадської організації «Військові капелани Волині» Михайло Бучак. Тож сьогодні живі можуть тільки молитися за героїв, щоб вони залишалися тут будувати Україну.

Дружина Маріса Камінського Яна на своїй сторінці в соціальні мережі оприлюднила зворушливе звернення, яке ми публікуємо з її дозволу.

«Дорогі друзі, хочу подякувати щиро вам за те, що ви розділили з нами цей біль, втрату прекрасної, світлої, щирої людини. Всі, хто був поруч, та ті, які молилися та тужили разом з нами, — я дякую вам, друзі, я знаю, як вас було багато, коли ми проводжали мого коханого чоловіка в останню путь. В очі не могла вам дивитись, адже очей від коханого не могла відірвати. Низький уклін, схиляю голову, моєму серцю немає покою, нікому в світі не бажаю пережити цей біль. Його неможливо виміряти.

«МОЄ ВОЛОССЯ ВСЕ ЩЕ ПАХНЕ ТОБОЮ, КОХАНИЙ, — НАЙКРАЩИЙ АРОМАТ У СВІТІ»

Хочу вас щиро попросити заради пам'яті мого чоловіка помолитися за його дитя, яке під моїм серцем. Малюк тужить за татом і хоче жити.

Люди, цінуйте кожну прожиту мить. Біда ходить так близько. Нехай вас оберігає Бог. Робіть щасливими одне одного. адже ви не знаєте, можливо, будь-який вчинок може бути крайнім у вашому житті.

Ви знаєте, люди вік живуть і щастя не пізнають. З моїм коханим ми знайомі два роки, і я сміливо можу сказати, що ми пізнали щастя. Нехай моє з чоловіком сімейне життя було чотири місяці, нехай воно таке коротке, але це найсолодші роки мого життя, проведені разом з ним, але найпрекрасніше, що сталося з нами, це коли ми побралися, поєднали наші серця назавжди.

Ти ж знаєш, коханий, навіки твоя. Сьогодні ми востаннє цілувалися, і це найсолодший поцілунок за все моє життя. Цей цілунок назавжди залишиться на моїх губах. А моє волосся все ще так пахне тобою, коханий, — найкращий аромат у світі. Він не хотів від нас іти, але віддав своє життя за нас, щоб нарешті настав мир в нашій Україні.

Молю Бога, щоб ця війна, яка зруйнувала сотню доль, закінчилася, щоби батьки, брати, сестри та діти ніколи не ховали своїх хлопців.

Всім кричу: «Я не вдова! Я — кохана дружина героя, Камінського Маріса Айдиновича». Герої не вмирають».

ЖІНКА З МУЖНІМ ХАРАКТЕРОМ І ДОБРИМ СЕРЦЕМ

Низький уклін від бійців АТО волонтерці з Хмельниччини Оксані Радушинській

Оксана Радушинська — відома на Хмельниччині та за її межами громадська діячка, журналістка, письменниця й поетеса, авторка 27 видань для дорослих і дітей, кавалер ордена княгині Ольги III ступеня, лауреатка багатьох премій.

Постійно згадую слова поетеси Оксани Радушинської з пісні «Ми переможемо», що стала своєрідним гімном під час її виступів перед бійцями в районі АТО:

«Ми переможемо, ми не зламаємось,
Ми з Україною, ми підіймаємось.
Правдою-вірою ми переможемо!»

І, дійсно, вона ніколи не зупиняється на досягнутому, а завжди рухається вперед, сама й надихає своїми вчинками однодумців на добрі справи для України та її захисників.

Оксана Петрівна чи не єдина в нашій країні волонтерка-візочниця, яка, починаючи з квітня 2014 року, регулярно організовує волонтерсько-культурологічні поїздки спочатку до військових частин у тилу та на полігони, а згодом — і в район АТО. Оксана бере участь у всіх заходах волонтерського колективу, спрямованих на співпрацю з військовими та цивільним населенням у районі АТО.

Ця мужня, вольова та щира жінка є головою громадської організації «Творча сотня «Рух до перемоги». Упродовж двох років Оксана організувала понад 300 благодійних концертів та акцій, з яких близько половини було проведено на Сході нашої держави.

Також волонтерка опікується забезпеченням військових. За два роки Оксана, завдячуючи підтримці батьків та однодумців, зібрала близько 30 тонн гуманітарної допомоги для військових частин від Маріуполя до Сватового.

— Але, — як каже Оксана Радушинська, — це крапля в морі та лише початок нашого спільного шляху до перемоги над окупантами. Завжди можна зробити ще більше, аніж ми вже зробили.

Нині вона планує чергову поїздку до своїх підшефних.

Тож залишається тільки низько вклонитися цій жінці, яка має такий сильний та мужній характер і таке добре серце!

Сергій ЖМУРКО

МАЛОПОМІТНІ КРИЛАТІ РОЗВІДНИКИ

ОДНІЄЮ З ОСОБЛИВОСТЕЙ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ НА СХОДІ НАШОЇ КРАЇНИ СТАЛО АКТИВНЕ ЗАСТОСУВАННЯ БЕЗПІЛОТНИХ АВІАЦІЙНИХ КОМПЛЕКСІВ (БПАК), ЯКІ ПРОДЕМОНСТРУВАЛИ ВИСОКУ ЕФЕКТИВНІСТЬ ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ ШИРОКОГО СПЕКТРА ЗАВДАНЬ

Випробувальна бригада під час проведення наземних випробувань нового двигуна БпЛА PD-1

Сьогодні вже неможливо уявити наші Збройні Сили без цього виду військової техніки. З перших місяців АТО військо відчувало величезну потребу в безпілотниках, що стало поштовхом до їх швидкого виробництва. Наразі Україна входить до п'ятдесятки світових країн, спроможних виробляти власні безпілотники. А від початку АТО кількість українських підприємств, які здійснюють такі розробки, збільшилася в рази

Зазвичай перед постачанням БпЛА у військо кожен новий зразок має пройти низку випробувань, метою яких є детальне оцінювання їхніх бойових, технічних, експлуатаційних та інших характеристик. Щоправда, ми знаємо, що волонтери часто везли у війська неперевірені зразки. Звісно, це їм не як докір. Але треба розуміти: для того щоб від безпілотника була користь, замало тримати його в руках. Потрібно знати, які можливості цього «птаха», і треба мати навчених операторів. Головною спеціалізованою установою з проведення всіх видів випробувань нових зразків озброєння та військової техніки (ОВТ) є Державний науково-випробувальний центр Збройних Сил України (ДНВЦ ЗСУ).

— Протягом останніх двох років фахівцями ДНВЦ ЗСУ було проведено понад 30 випробувань нових зразків БпАК різних класів вітчизняного та іноземного виробництва. Зокрема, таких як А1-С «Фурія», А1-СМ, «Мара-2М», «Лелека-100», UA-Beta, Patriot-RV010, Observer-S, Spektator-M, ACS-3, PD-1, PC-1, ASU-1 Valkirja, X-1, X-2, «Ятаган-2», Hawk, Spy Arrow, Arrow Lite, Sky Ranger, SELENA, SILENT FALCON, Schiebel S-100 Camcopter, ATLAS тощо, — зазначив керівник центру полковник Володимир Башинський.

Сучасний БпАК — це складний інтегрований комплекс, до складу якого входять: безпілотний літальний апарат (БпЛА), оснащений бортовим

ІЗ ПОЧАТКУ АТО ФАХІВЦІ ДЕРЖАВНОГО НАУКОВО-ВИПРОБУВАЛЬНОГО ЦЕНТРУ ЗС УКРАЇНИ ЗДІЙСНИЛИ ПОНАД 30 ДОСЛІДНИХ ВИПРОБУВАНЬ НОВИХ ЗРАЗКІВ БПАК РІЗНИХ КЛАСІВ ВІТЧИЗНЯНОГО ТА ЗАКОРДОННОГО ВИРОБНИЦТВА

обладнанням комплексної системи керування (до речі, безпілотників може бути два або навіть три); наземна система управління (пункт управління, оператор); корисне навантаження (цільове спорядження для виконання безпілотником завдань); підсистема зв'язку та підсистема запуску й посадки БпЛА.

Щодо підсистеми зв'язку, то зазвичай вона складається з двох радіоканалів: командного та інформаційного, утворених відповідними радіолініями й апаратурою прийому, обробки й передачі даних. Командний радіоканал призначений для передачі сигналів керування БпЛА з пункту управління на його бортову апаратуру. За цими командами безпілотник здійснює маневри, змінює висоту, курс і швидкість польоту, а також відпрацьовується зміна режимів роботи розвідувальної та іншої апаратури. Інформаційний канал відповідає за передавання сигналів від бортових інформаційних систем. Обслуговувати сучасний БпАК залежно від складності його конструкції та завдань можуть як одна людина, так і екіпаж із кількох осіб.

Відповідно до Національного стандарту України, БпЛА класифікують за призначенням, масштабом завдань, місцем базування, принципом створення підйомної сили, кількістю застосувань, типом двигунів, максимальною злітною масою, максимальною висотою польоту, максимальною швидкістю польоту, максимальним часом польоту, способами зльоту та посадки, типом системи керування польотом, типом цільового спорядження й типом засобів бойового навантаження.

Начальник відділу наукових досліджень та випробувань безпілотних авіаційних комплексів ДНВЦ ЗСУ підполковник Юрій Камак розповів про деякі обов'язкові вимоги до тактико-технічних характеристик БпЛА, щоб він міг претендувати на підсилення українського війська. Наприклад, безпілотник-розвідник «поля бою» має безперервно знаходитися в повітрі не менше ніж 2 години, скритно вести якісну фото- та відеозйомку як вдень, так і у ночі на мінімально безпечній для себе висоті, яка становить 500–600 метрів, та передавати отриману інформацію в режимі реального часу на дальність не менше як 15 км. Маючи такі характеристики, дослідний зразок БпАК потрапляє до ДНВЦ ЗСУ. Випробувальна бригада центру відповідно до Програми випробувань, складеної на основі

методик оцінювання, ретельно вивчає та експериментально, в ході натурних випробувань перевіряє бойові, технічні, експлуатаційні характеристики наданого виробником зразка БпАК. Залежно від результатів випробувань наданий зразок ОВТ або повертають виробнику на доопрацювання й усунення виявлених недоліків, або допускають до підконтрольної експлуатації у військах. Робота з удосконалення такого БпАК триватиме весь час перебування зразка у військовому підрозділі, доки не відбудуться його державні випробування. Саме за їх підсумками зразок може бути прийнято на озброєння Збройних Сил.

Як стверджує підполковник Юрій Камак, результати випробувань переконливо доводять, що чимало зразків безпілотників вітчизняного виробництва нічим не поступаються своїм зарубіжним аналогам, які коштують набагато дорожче.

Фахівець також розповів, що **особливо актуальними на сьогодні в районі АТО є розвідувальні безпілотники, які за масштабом дії класифікують як «поля бою» (з радіусом дії до 15 км) і «тактичні» (з радіусом дії від 15 км до 80 км). Такі БпЛА виконують завдання розвідки (передають у будь-який час доби інформацію в режимі реального часу, здійснюють фото- й відеозйомку), корегують вогонь артилерії й допомагають в оцінюванні результатів вогневих ударів.** Наразі у підрозділах українського війська, які виконують бойові завдання на Сході нашої країни, належну роботу демонструють розвідувальні безпілотники вітчизняного виробництва, серед яких БпАК («поля бою»): А1-С «Фурія», Spectator-M, «Мара-2М», «Лелека-100», а також польський БпАК Fly Eye та ближчий за своїми ТТХ до «тактичних» український БпАК PD-1. Підсистема зв'язку останнього забезпечує радіус дії до 50 км.

Безпілотний авіаційний комплекс PD-1

Тактико-технічні характеристики	
Тактичний радіус дії	до 50 км
Час польоту	330 хв
Маса цільової навантаги	2,5 кг
Робоча висота польоту	до 1000 м
Час на підготовку до вильоту	до 30 хв

РЕЗУЛЬТАТИ ВИПРОБУВАНЬ ПЕРЕКОНЛИВО ДОВОДЯТЬ, ЩО ЧИМАЛО ЗРАЗКІВ БЕЗПІЛОТНИКІВ ВІТЧИЗНЯНОГО ВИРОБНИЦТВА НІЧИМ НЕ ПОСТУПАЮТЬСЯ СВОЇМ ЗАРУБІЖНИМ АНАЛОГАМ, ЯКІ КОШТУЮТЬ НАБАГАТО ДОРОЖЧЕ

Начальник відділу наукових досліджень та випробувань безпілотних авіаційних комплексів ДНВЦ ЗСУ підполковник Юрій Камак під час демонстраційних польотів американського БпАК Arrow Lite

В Україні також доволі успішно відбуваються роботи з розробки ударних БпЛА. Такі комплекси потребують установлення складних систем прицілювання та наведення, а також (ураховуючи невелику масу самого літального апарату) розробки спеціальних боєприпасів. На думку фахівців випробувального центру, виробництво ударних БпЛА є доволі вузьким напрямком розвитку. Адже, зважаючи на маленьке корисне навантаження, такі безпілотники може бути використано тільки для виконання спеціальних завдань.

Останнім часом популярності набувають ударні БпЛА-«камікадзе» одноразової дії. Такими є вітчизняний ударний БпЛА «Ятаган-2» та БпЛА Warmate спільної розробки польської компанії WB Electronics та ПАТ «ЧЕЗАРА». Радіус дії БпЛА Warmate становить до 10 км, маса — 4 кг, цільове спорядження — 0,7 кг (кумулятивної або осколкової дії), час перебування в повітрі — до 30 хв. Наведення безпілотника на ціль оператор здійснює за допомогою пульта управління.

Загалом успішний досвід застосування безпілотників у районі АТО засвідчує, що в найближчій перспективі серед пріоритетів розвитку українського війська буде й оснащення його підрозділів безпілотними авіаційними комплексами різного призначення. І на цьому шляху вже зроблено перші кроки: до бригадної ланки введено підрозділи БпАК. Тому гостро постало питання підготовки фахівців з експлуатації таких комплексів. Їх готуватимуть у Житомирському військовому інституті імені С. П. Корольова. Але повноцінною така підготовка, вочевидь, стане лише після прийняття на озброєння ЗС України визначених зразків безпілотних комплексів та з початком їх серійного виробництва. Сьогодні ж підготовкою операторів БпАК, яких вибирають з-поміж військовослужбовців-контрактників, займаються безпосередньо компанії — виробники безпілотників. І це зрозуміло, адже хто, крім них самих, краще знайомий з особливостями експлуатації власних безпілотних комплексів? Також розв'язанню проблем із підготовкою обслуги БпАК допомагає те, що більшість випробувачів ДНВЦ ЗСУ не тільки пройшли навчання на таких курсах, а й допідготовку та здобули кваліфікацію інструкторів. Це надає їм право застосовувати свій досвід і знання для навчання фахівців з експлуатації БпЛА.

Торік мобільні тренувальні групи від ДНВЦ ЗСУ здійснювали відбір кандидатів та підготовку операторів БпАК безпосередньо в підрозділах військових частин, які виконують бойові завдання в районі антитерористичної операції. Перевагу в процесі відбору кандидатів на навчання віддавали військовослужбовцям із технічною освітою. Сама підготовка мала три етапи. На першому етапі майбутніх операторів тренували на комп'ютерному тренажері, на другому — навчали управляти навчальним безпілотником, і тільки на третьому, завершальному, їм уже довіряли керувати справжнім бойовим БпЛА. Багато уваги під час підготовки приділяли навчанню обслуги безпілотних комплексів діяти в нештатних ситуаціях, оскільки саме такі навички здебільшого і стають у пригоді в бойовій обстановці. Торік, перебуваючи в одній з військових частин, дислокованих на Донбасі, представник підприємства-виробника безпілотників підняв літальний апарат у повітря. І коли в управління технікою втрутилася ворожа система подавлення координат, він виявився не готовим до виконання польоту без супутникової системи навігації та передав керування безпілотником військовому оператору.

Деякі ділянки місцевості в районі проведення АТО майже цілодобово перебувають під впливом ворожих засобів РЕБ. І саме в таких умовах, на найбільш важливих напрямках доводиться працювати нашим військовим операторам БпАК.

Тому, коли нещодавно іноземний фахівець підприємства — розробника БпАК почув від військового оператора вітчизняного комплексу про виконання впродовж 2 годин бойового завдання в умовах повного придушення сигналів супутникових навігаційних систем, він був приголомшений. І у відповідь на свої слова щодо «неможливості виконувати політ у таких умовах», почув: «Так ми тут завжди так літаємо...»

Андрій ЛИСЕНКО

ВИЗНАЧЕНО ФІНАЛІСТОК КОНКУРСУ «БЕРЕГИНЯ В ПОГОНАХ»

Завершився перший етап (регіональний) конкурсу «Берегиня в погонах» серед жінок-військовослужбовців медичної служби Збройних Сил України.

Насамперед журі оцінювало професійну майстерність конкурсанток за медичним фахом, рівнем фізичної підготовки, а також їхні творчі здібності. За сумарною кількістю балів у фінальну частину конкурсу потрапила 21 конкурсантка.

Фінальний етап конкурсу та оголошення переможниць організатори конкурсу запланували на 8–9 березня 2017 року в Центрі медичної реабілітації та санаторного лікування «Трускавецький». На цьому етапі учасниці змагатимуться в шести конкурсах: тестування з професійної підготовки, фізична підготовка (плавання на дистанцію 25 м, віджимання 22 рази), представлення власного «Я», творчий конкурс, інтелектуальний конкурс і дефіле у вечірніх сукнях. За результатами цих конкурсів кожну учасницю оцінюватимуть у таких номінаціях: «Міс професійна досконалість», «Міс спортивна досконалість», «Міс творчість», «Міс фото», «Міс оригінальність», «Міс грація», «Міс чарівність», «Міс сяюча усмішка», «Віце-міс «Берегиня в погонах», «1-ша Віце-міс «Берегиня в погонах» і «Міс «Берегиня в погонах».

Нагадаємо, що конкурс проводять Військово-медичний департамент МО України й газета «Народна армія» за підтримки Асоціації стоматологів силових структур України.

Ст. лейтенант м/с Світлана Скорозінська, учасник АТО, м. Запоріжжя

Старшина Ольга Бабкіна, учасник АТО, м. Вінниця

Капітан м/с Марина Козар, учасник АТО, м. Біла Церква

Капітан м/с Ольга Божицька, учасник АТО, м. Київ

Сержант Валентина Фролова, учасник АТО, м. Нікольське

Ст. лейтенант м/с Ольга Малюженок, м. Київ

Ст. солдат Мар’яна Горнік, м. Старокостянтинів

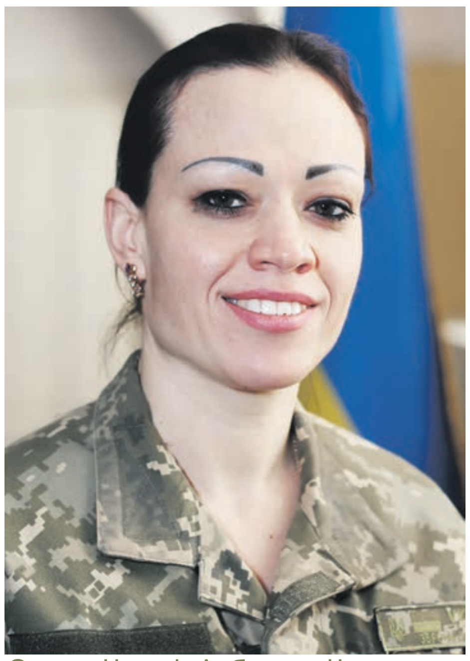
Старший сержант Катерина Роман, м. Миколаїв

Мол. сержант Вікторія Прищепіна,
учасник АТО, м. Авдіївка

Капітан м/с Алла Попкова,
учасник АТО, м. Житомир

Ст. лейтенант м/с Катерина Денисюк,
учасник АТО, м. Дніпро

Лейтенант м/с Анастасія Хрищук,
м. Київ

Солдат Наталія Лебедева-Черненко,
м. Київ

Ст. солдат Валентина Сторчак,
учасник АТО, м. Житомир

Капітан м/с Ірина Мелещенко,
м. Київ

Ст. лейтенант м/с Катерина Кісельова,
м. Київ

Мол. сержант Вікторія Сорока,
м. Одеса

Лейтенант м/с Ілона Сутула,
м. Київ

Ст. сержант Валентина Підгаєцька,
учасник АТО, м. Біла Церква

Ст. лейтенант м/с Світлана Зварич,
учасник АТО, м. Одеса

Капітан м/с Анна Голюк,
учасник АТО, м. Вінниця

Майор Іван Михайлецький

Поблизу Слов'янська

ЗАХИСНИК ЛУГАНСЬКОГО АЕРОПОРТУ

МАЙОР ІВАН МИХАЙЛЕЦЬКИЙ СТАВ «ЛЮДИНОЮ РОКУ» НА ТЕРНОПІЛЬЩИНІ

26-РІЧНОГО ОФІЦЕРА-ДЕСАНТНИКА НАГОРОДЖЕНО ОРДЕНОМ БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО III СТУПЕНЯ. ВІН СЕРЕД ПЕРШИХ ВИРУШИВ НА ДОНБАС ПОВЕРТАТИ КОНТРОЛЬ НАД УКРАЇНСЬКОЮ ТЕРИТОРІЄЮ. МАВ ПОРАНЕННЯ, ТА СЛУЖБУ НЕ ЗАЛИШИВ. НИНІ ВІН ВІЙСЬКОВИЙ КОМІСАР ЗАЛІЩИЦЬКОГО ВІЙСЬККОМАТУ НА ТЕРНОПІЛЬЩИНІ

Іще до початку АТО взвод, яким командував офіцер Іван Михайлецький, у складі підрозділу перекинули на Сумщину, а згодом — на оборону луганського аеропорту. Підрозділ молодого командира на той час був одним із небагатьох у Збройних Силах України, який було повністю укомплектовано військовослужбовцями-контрактниками та який був боєготовий

— Коли 12 квітня 2014 року російські диверсанти захопили Слов'янськ, ми за сигналом тривоги в складі роти під командуванням старшого лейтенанта (нині — майора) Вадима Сухаревського висунулися туди. Завдання — на БТРах вийти на місце зустрічі для підсилення загону спецпризначення МВС «Омега», бо вони своєї бронетехніки не мали. На світанку 13 квітня ми зупинилися на узбіччі дороги біля села Семенівка, поблизу Слов'янська. Сюди ж прибуло керівництво СБУ, спецпідрозділ «Альфа» та командування бригади. Спільним рішенням вони узгодили подальший маршрут руху нашого підрозділу, — розповідає майор Іван Михайлецький.

Це був той період, коли про АТО ще ніхто не говорив. Обговорення подальших дій десантників відбувалося на узбіччі автомагістралі. Раптом легкова автівка, яка рухалася трасою, зупинилась, із неї вискочили озброєні люди й одразу відкрили вогонь по співробітниках СБУ. Одночасно з лісопосадки неподалік противник відкрив вогонь. Загинув один офіцер «Альфи» та ще кілька військових зазнали важких поранень. Вогневий контакт був швидкоплинним і на короткій дистанції. Диверсанти діяли зухвало, ніби знали, що їм не дадуть відсіч. Із боку «зеленки» противник розпочав атаку: група до двох десятків осіб почала грамотно, перебіжками по двоє, пересуватися. Якби вони ще ближче підійшли, то могли б завдати значних утрат, також і десантникам.

— Ми мали наказ не відкривати вогонь, однак, коли на твоїх очах розстрілюють побратимів, діяти слід рішуче. Командир роти старший лейтенант Вадим Сухаревський узяв усю відповідальність на себе. Він сів у БТРі на місце стрільця, дав команду підлеглим висунутися вперед і відкрив вогонь на ураження по противнику, — пригадує Іван Михайлецький. — Після перших наших автоматних черг ворог почав відходити, тягнучи за собою поранених. Їхній вогонь було повністю пригнічено.

БТР Івана Михайлецького евакуював поранених альфівців у медзаклад, де їм надали кваліфіковану допомогу.

Це був перший бій, коли українські військові відбили атаку російської диверсійної групи. Того ж дня в Києві відбулося засідання Ради національної безпеки і оборони України, під час якого було ухвалено рішення «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України». Так розпочалась антитерористична операція на території Луганської й Донецької областей.

У подальшому впродовж двох місяців взвод Івана Михайлецького неодноразово під прикриттям бронетехніки брав участь у штурмі та утриманні блокпостів на підступах до Слов'янська.

— У середині червня 2014 року мій взвод військово-транспортним літаком Іл-76МД перекинули у луганський аеропорт, де вже також почалося значне загострення ситуації. Збройне протистояння спалахнуло за встановлення контролю над летовищем, яке на той час мало стратегічне значення. Ми прилетіли першим бортом, а другий, з десантниками 25-ї бригади, ворог підступно збив над аеропортом під час приземлення. Після цього туди вже не прилетів жоден літак. Доводилося економити їжу, воду та боєприпаси, — каже Іван.

Ситуація погіршувалася з кожним днем. Ворог застосовував важку артилерію: «Гради», «Смерчі», «Тюльпани», «Піони». Під час одного з боїв Івана поранило. Осколком від танкового снаряда йому посікло ноги, але він продовжував командувати своїми підлеглими та з бою не вийшов.

У цей час оборонці ЛАПу вже фактично опинилися в облозі. У вищому штабі було ухвалено рішення про розблокування аеропорту. Прорив здійснювали підрозділи під командуванням комбрига львівської окремої аеромобільної бригади полковника Андрія Ковальчука (нині — генерал-майора, першого заступника командувача ВДВ ЗС України, Героя України).

У ЛУГАНСЬКОМУ АЕРОПОРТУ БУЛО СПРАВЖНЄ ПЕКЛО. НА ШТУРМ ПІШЛИ ПСКОВСЬКІ ДЕСАНТНИКИ Й ДАГЕСТАНСЬКІ МОТОСТРІЛЬЦІ. ВПЕРШЕ РОСІЯНИ ЗАСТОСУВАЛИ СВОЇ ТАНКИ Т-90. ВОГНЕМ ЇХ ПІДТРИМУВАЛИ «ПІОНИ» Й «ТЮЛЬПАНИ», ПРИЗНАЧЕНІ ДЛЯ ЗНИЩЕННЯ БУНКЕРІВ

Ефективна тактика дала свої результати: визволили Георгіївку, перерізали стратегічно важливу трасу Луганськ — Красний Луч і створили коридор безпеки, який використовували для блокування Луганська. Серед бойовиків почалась паніка. У другій половині серпня Кремль організував контрнаступ на всіх напрямках поблизу Луганська.

У луганському аеропорту було справжнє пекло. На штурм пішли псковські десантники й дагестанські мотострільці. Вперше росіяни застосували свої танки Т-90. Вогнем їх підтримували «Піони» й «Тюльпани», призначені для знищення бункерів. До кінця дня в аеропорту вже не було що захищати: всі будівлі й злітну смугу було вщент зруйновано. За таких умов десантники дістали наказ на організований відступ.

Невдовзі відбулась ротація підрозділів, і офіцер повернувся в пункт постійної дислокації військової частини. Лише тут він дізнався, що Указом Президента України від 19 липня «...за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність Військовій присязі» його нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

Уже у Львові, під час обстеження у військовому медичному закладі, лікарі повідомили, що за станом здоров'я він більше не придатний до служби в аеромобільних військах. Згодом розпочалась нова сторінка військового життя майора Івана Михайлецького — тепер у Заліщицькому військовому комісаріаті на Тернопільщині.

Василь ЛАБАЙ

ДВІ ВІЙНИ КОМБАТА-МІНОМЕТНИКА

ДОСВІДЧЕНИЙ ОФІЦЕР НЕ ЛИШЕ ГРАМОТНО КОМАНДУВАВ ВОГНЕМ БАТАРЕЇ ПІД ЧАС БОЙОВИХ ДІЙ НА ДОНБАСІ, ГОЛОВНЕ — ВІН ЗБЕРІГ УСІХ ПІДЛЕГЛИХ

Зброя, машини, люди, розриви мін — усе немов перенеслося в часі на тридцять років. Коли Михайло Щьолоков прокидається, то не відразу може зрозуміти, де він: під Кабулом чи під Донецьком. Так, на долю офіцера випало дві війни. І хоча в Афганістані він провоював три з половиною роки, бойова робота в районі проведення АТО видалася значно інтенсивнішою…

В Афганістані на озброєнні мінометного взводу лейтенанта Щьолокова стояли 120-міліметрові полкові міномети зразка 1943 року. Ними й воювали, виконуючи, як переконували бійців, «інтернаціональний обов’язок». Пізніше, командуючи батареєю прикордонного загону, молодий офіцер отримав 2С12 «Сані» — 120-міліметрові міномети на базі автомобіля ГАЗ-66. Цими ж мінометами рівно через три десятиліття комбат боронитиме від російських окупантів українську землю.

На території Афганістану основною бойовою роботою мотоманеврених груп прикордонників були засадні дії. Коли з’являлася розвідінформація про пересування польових командирів та караванів, для їхнього знищення й висувалися спеціальні групи.

Одного разу засадна група просиділа всю ніч, а при відході сама потрапила в засідку. Довелося вступити в бій, який тривав чотири години. Групі відправили допомогу. У тому районі були три мости, але всі заміновані. Двом БТРам мотоманевреної групи вдалося прорватися через мінні загородження, та їх одразу ж підбили з гранатометів. У радіоефірі — суцільна какофонія, нічого не чути. І тоді старший лейтенант Щьолоков виліз на дах одного з будинків і встановив бусоль, а на подвір’ї розташував три міномети. Для початку пристрілявся димовими мінами — кожну зміщував у бік противника на 50 метрів. Вивівши таким чином розриви на ціль, відкрив вогонь уже осколковими боєприпасами. Того разу від мінометників вимагалася ювелірна робота. Розліт осколків міни — 100 метрів, а між прикордонниками і моджахедами було не більше 50… Таке вогневе завдання мовою артилеристів називається стрільбою в безпосередній близькості до своїх військ, і мінометники впоралися з ним. Жодного влучання по своїх, а ворога заглушили. Ні одного військовослужбовця, попри тривалість і запеклість бою, прикордонники не втратили. За цей бій офіцер був нагороджений орденом Червоної Зірки.

Після Афганістану капітан Щьолоков служив у Читинській області, згодом — знову в ТуркВО. У січні 1989 року офіцеру вручили ще одну бойову нагороду — медаль «За бойові заслуги». У серпні 1992-го, коли рідна Україна вже рік була незалежною, він звільнився у запас із посади старшого помічника начальника штабу дивізіону з артилерійської розвідки та повернувся додому — на Одещину…

У 2014-му війна знову знайшла бойового офіцера — цього разу вдома, в Україні. Тепер ворог інший, дуже схожий на того, хто сидів із ним у засідці в далекому Афганістані тридцять років тому…

Майора запасу Михайла Щьолокова мобілізували у третій хвилі й призначили на посаду командира мінометної батареї. Із чотирьох десятків військовослужбовців підрозділу реальним артилеристом був лише він — комбат із позивним «Дощ». Решта — хто звідки, навіть одного матроса взяли. Були й такі, котрі взагалі в армії не служили!

Воювати довелося на Приморському напрямку — неподалік Маріуполя. Рівно рік, до вересня 2015-го, «Дощ» командував мінометною батареєю на передовій. Гранітне, Широкине — назви цих населених пунктів уже тоді щодня згадувалися у зведеннях штабу АТО, і саме там довелося тримати оборону його механізованій бригаді.

Кожної ночі — щонайменше по чотири обстріли. І якщо восени — на початку зими 2014 року вогонь вівся з обох сторін, то після чергових домовленостей у Мінську українці стріляли лише у відповідь, та коли на те був дозвіл.

«Працювали» мінометники також по диверсійно-розвідувальних групах, транспортних засобах і бойовій техніці, групах піхоти противника, що намагалися прорватися до українських позицій.

Ще до Мінських домовленостей така спроба прориву була вчинена неподалік села Новомар’їнки. Корегувальник вчасно побачив групу з трьох танків. «Дощ» зорієнтувався миттєво й віддав наказ на знищення цілей. Не підвели й розрахунки: один танк мінометники вивели з ладу, решту — пошкодили.

Коли за умовами перемир’я та відведення озброєння великих калібрів вести вогонь з 2С12 було не можна, працювали меншим калібром. Окрім штатних мінометів 2С12 «Сані», у підрозділі був ще автоматичний міномет 2Б9 «Василек» калібру 82 мм та гармата Д-44 калібру 85 мм.

МІНОМЕТНА БАТАРЕЯ МАЙОРА ЩЬОЛОКОВА ПРОТЯГОМ РОКУ БОЙОВОЇ РОБОТИ, ЛИШЕ ЗА ПІДТВЕРДЖЕНИМИ ДАНИМИ, ЗНИЩИЛА ЩОНАЙМЕНШЕ 8 МІНОМЕТІВ, 3 ПТРК, 2 СПГ, 2 ВЕЛИКОКАЛІБЕРНІ КУЛЕМЕТИ З РОЗРАХУНКАМИ ТА 5 СНАЙПЕРІВ ПРОТИВНИКА

Якось біля Новомар’їнки танки російських окупаційних військ відкрили щільний вогонь по позиціях бригади. І коли загинули двоє наших піхотинців — один згорів у машині, а інший помер від ран дорогою до польового шпиталю, — комбат отримав «добро» на відповідь 120-м калібром. На жаль, відстань до танків противника була понад сім кілометрів, тож міни прицільно до них не долітали. «Дощ» віддав наказ накрити всю лінію переднього краю та за ним. Паралельно з цим координати танків і САУ ворога передали бригадній артилерії.

— Тоді я вперше побачив, як російські окупанти запросили допомогу, — пригадує вже колишній підлеглий майора Михайла Щьолокова, кавалер ордена «За мужність» III ступеня старший солдат Олександр Чучвага. — У нас були пристріляні всі їхні блокпости, позиції снайперів, місця висування ДРГ. Тож накрили якісно! Вони тоді викинули з лісосмуги димову шашку і в ефірі відкритим текстом викликали допомогу. Досить скоро ми побачили російські «Урал» із підкріпленням, що поспішав до них із селища, та комбат попереджувальним пострілом з міномета зупинив його. Після другого «попереджувального» вантажівка розвернулася і вшилася!

Тим часом бригадні САУ накрили ворога. Корегувальник старший солдат Чучвага доповів комбатові про побачене:

— Бачу накриття! Один… два… три… чотири розриви! Четвертий — найсильніший, червона хмарина!

Це означало, що вибух був потужний — снаряд не просто в землю увійшов. Так воно й було. Наступного дня БПЛА зафільмував цю ділянку поля бою: за переданими в артдивізіон координатами знаходилися рештки трьох САУ та вантажівки, що перевозила боєприпаси. І хоча це не мінометники Щьолокова підбили ворожу техніку, проте головне — результат загальної справи.

Михайло Щьолоков

Сама ж мінометна батарея протягом року бойової роботи, лише за підтвердженими даними, знищила щонайменше 8 мінометів, 3 ПТРК, 2 СПГ, 2 великокаліберні кулемети з розрахунками та 5 снайперів противника.

Загалом, як признається комбат, за рівнем інтенсивності бойової роботи Афганістан із АТО не можна порівнювати. Та й некоректно зіставляти ці війни. Там — суцільні засідки, тут — фронтова лінія оборони, важке озброєння. Експлуатація техніки та озброєння теж різного порядку.

На Донбасі весь час доводилося щось ремонтувати, лагодити. І все це робили своїм бойовим колективом із мобілізованих вояків — жодного кадрового чи контрактника. Чоловіки були звідусіль і з різних соціальних верств.

Досвідчений комбат-«афганець» не лише успішно командував вогнем батареї, він ще й зберіг усіх підлеглих, а це на війні — найголовніше! Протягом року 11 мінометників зазнали поранень і контузій, але жоден не загинув.

Восени 2015 року майора Михайла Щьолокова демобілізували. А через рік, восени 2016-го, напередодні Дня ракетних військ і артилерії, він був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня. Цим самим Указом Президента України було відзначено 18 військовослужбовців його батареї. В цілому ж із підрозділу орденами й медалями вже нагороджено 20 вояків — майже половина особового складу.

Олексій ТРИГУБ

«ІХТАМНЄТИ» ОБСТРІЛЯЛИ БОЙОВИЙ КОРАБЕЛЬ УКРАЇНИ В РАЙОНІ ОДЕСЬКОГО ГАЗОВОГО РОДОВИЩА

СВОЄЧАСНІ МАНЕВРИ В МОРІ, ЗМІНА КУРСУ КОРАБЛЯ, ЗЛАГОДЖЕНІСТЬ ЕКІПАЖУ ДОЗВОЛИЛИ «ПОЧАЄВУ» УНИКНУТИ ПОШКОДЖЕНЬ І, ЩО ГОЛОВНЕ — ВБЕРЕГТИ ОСОБОВИЙ СКЛАД. А ОТ РОСІЯ ЩЕ БІЛЬШЕ НАБЛИЗИЛАСЯ ДО ГААЗЬКОГО ТРИБУНАЛУ

Морське водолазне судно «Почаїв»

Попри складну обстановку дії екіпажу «Почаєва» були швидкими й виваженими

— Товаришу командире, перебуваємо в районі Одеського газового родовища поблизу бурових платформ «Чорноморнафтогазу», спостерігаємо на охороні об'єкта малий протичовновий корабель ЧФ РФ «Шуя».

Поява українського загону кораблів спричинила паніку серед екіпажу корабля-агресора. «Славетні» моряки Чорноморського флоту не з першого разу змогли знятися з якоря, вкотре підтвердивши свій «професіоналізм».

Не сподівалися лукаві зустріті тут українських моряків.

— Камандір БЧ-2, ти у меня под трібунал пайдьош, — кричав розлючений командир російського корабля.

Оговтавшись від несподіванки, він направив «Шую» на небезпечне зближення з морським водолазним судном «Почаїв».

Тоді на головному командному посту нашого морського водолазного судна було по-справжньому гаряче. Російські спецпризначенці з бурових платформ «Чорноморнафтогазу» обстріляли «Почаїв» у виключній морській (економічній) зоні України, а бойовий корабель Чорноморського флоту Росії здійснював небезпечні та провокаційні маневри на курсі нашого судна. Українські військові моряки згідно з планом бойової підготовки виконували завдання в Чорному морі, не провокували російських «іхтамнєтів» на агресію, утім отримали дірки від снайперських куль у ходовій рубці водолазного судна. Цей інцидент набув великого резонансу в російських пропагандистських мас-медіа. «Рупор брехні» устами одного з представників керівництва силових структур Російської Федерації повідомив, що водолазне судно ВМС ЗС України «Почаїв» нібито обстрілювало (!) бурові платформи «Чорноморнафтогазу».

Як український корабель насмілився напасти на «наші» вишки? Це майже хором знавісніло горлали російські «високодуховні акули пера». Чомусь військові чиновники РФ та їхні блазні забули про варварське захоплення українських бурових вишок на Чорноморському шельфі. І про те, що, анексувавши Крим, Росія захопила і газові родовища, які навіть не входять до акваторії українського півострова.

— Чотири кабельтових до платформи, розпочати проведення маневрування навколо об'єкта, — наказує командир «Почаєва». Попри складну обстановку і нічний час доби, його рішення були швидкими й виваженими.

Минули лічені хвилини, а екіпаж уже приготувався до універсальної оборони корабля.

— «Малий», ти його бачиш?

— Так. Які ж вони нахабні! Ворожий корабель так зухвало себе поводить на нашій землі, — обурювався хтось з екіпажу.

Провівши огляд бурових платформ, «Почаїв» на зворотному шляху був обстріляний снайперами. Дякувати Богу, ніхто з особового складу не постраждав. Українські військові моряки впевнені, що це були російські спецпризначенці, які зачаїлися на вишках.

ОБСТРІЛ СУДНА І ЛІТАКА ВМС ЗС УКРАЇНИ З БОКУ ЗАХОПЛЕНИХ РОСІЄЮ БУРОВИХ ВИШОК І НЕПРИПУСТИМІ ДІЇ БОЙОВОГО КОРАБЛЯ ЇЇ ВМФ СЛІД РОЗЦІНЮВАТИ ЯК ЧЕРГОВИЙ ПРОЯВ АГРЕСІЇ ПРОТИ НАШОЇ ДЕРЖАВИ

— Чуєш, будемо дотримуватись інструкцій.

— Тебе не бентежить, що ми на мушці?

— Україна вже практично три роки на прицілі Кремля. Нічого, прорвемося!

— Шкода, що ніч. У темряві телефонною камерою їх не сфотографувати. Я б відправив фото знайомим у Росію. Скрєпи — вони такі, нехай подивляться на своїх громадян, які «воюють» із НАТО за Україну на захопленій українській вишці!

Це матроси жваво обговорюють ситуацію та додають, що їх не залякати агресивними діями російських спецпризначенців.

Корабель ЧФ РФ «Шуя» переслідував судно «Почаїв», аж поки не побачив поряд себе флагмана українського флоту — фрегат «Гетьман Сагайдачний», який своїм грізним виглядом швиденько позбавив окупантів «мисливського запалу». «Шуя» миттю розвернулася та вшилася.

Екіпаж «Почаєва» разом з іншими екіпажами кораблів визначеного комплекту надводних сил національних ВМС був готовий до будь-якого розвитку подій, адже постійно здійснює заходи щодо підвищення рівня бойової майстерності. Практично кожного місяця «Почаїв» виконує завдання в інтересах держави у північно-західній частині Чорного моря.

Своєчасні маневри в морі, зміна курсу корабля, злагодженість екіпажу дозволили «Почаєву» уникнути серйозних пошкоджень і, що найголовніше, вберегти особовий склад. Загін українських кораблів продовжив виконання завдань у визначених районах Чорного моря. А Росія вкотре підтвердила свій статус держави-агресора та здійснила черговий крок до Гаазького трибуналу.

До слова, 1 лютого 2017 року під час здійснення тренувального польоту у виключній (морській) економічній зоні України у районі Одеського газового родовища з цих бурових вишок зі стрілецької зброї був обстріляний також транспортний літак ВМС ЗС України Ан-26.

У результаті обстрілу літак зазнав ушкодження. Екіпаж при цьому не постраждав, тож Ан-26 продовжив виконання польотного завдання.

Крім того, екіпажем було виявлено і зафіксовано роботу радіолокаційної станції Російської Федерації в активному режимі, що зазвичай використовується для наведення ракет систем протиповітряної оборони.

Другий обстріл судна і літака ВМС ЗС України з боку захоплених бурових вишок і неприпустимі дії бойового корабля ВМФ Росії слід розцінювати абсолютно однозначно — як черговий прояв агресії проти нашої держави у Чорному морі та спосіб спровокувати українські Збройні Сили на адекватну силову відповідь із застосуванням зброї, після чого звинуватити в агресії вже Україну. Саме тому командування ВМС ЗС України вимагає не йти на відкриту конфронтацію, а бути максимально витриманими у захисті національних інтересів країни.

Віталій ПАНЧИШИН

Довідка

Приморський районний суд Одеси заарештував чотири плавучі бурові установки, які належать державній компанії «Чорноморнафтогаз», захоплені під час анексії Криму Росією. Про це йдеться в ухвалі суду від 27 січня 2017 року, оприлюдненій у Єдиному державному реєстрі судових рішень. Арешт був накладений у рамках кримінального провадження, відкритого 14 грудня 2015 року за фактом незаконного переміщення і заволодіння цими буровими установками. Плавучі установки були визнані поліцією речовими доказами в цьому кримінальному провадженні 23 січня 2017 року.

Винищувач Су-27 зарулює на стоянку. м. Озерне

Обслуговування техніки проводиться щодня

ПОВІТРЯНІ СИЛИ ПІДСИЛЯТЬСЯ

БЛИЗЬКО ТРИДЦЯТЬМА ВІДРЕМОНТОВАНИМИ ТА МОДЕРНІЗОВАНИМИ БОРТАМИ

Бортовий технік готує літак до вильоту

YOUTUBE рясніє відеоматеріалами, де військові льотчики на наднизьких висотах, близько двох метрів від землі, показують клас пілотування. І це не просто хизування для Інтернету, а вимога сучасної війни — летіти нижче за антени ворожої радіолокаційної станції

Такої льотної інтенсивності й майстерності пілотів неможливо досягти без цілої армії військових інженерів, які працюють на всіх вітчизняних авіаремонтних підприємствах та в підрозділах інженерно-авіаційних служб (ІАС) льотних бригад. Те, що зробили ці люди протягом 2014–2016 років, заслуговує на величезну повагу. Їхня робота зовсім не видовищна, не така романтична, як у військового льотчика, і виконують її в не дуже комфортних умовах. Але вони її все одно люблять і вкладають у неї душу.

Пекельним роком для ІАС став 2014-й. Постійні бойові вильоти, зміна аеродромів базування, передислокація на материкову Україну кримських авіаційних частин — усе це надало інженерам шаленого ритму життя!

— Вони ночували просто в авіаційних ТЕЧ, спали по кілька годин, було організовано позмінну роботу, — розповідає головний інженер авіації Повітряних Сил генерал-майор Петро Скоренький. — Не менш інтенсивно працювали наші заводи, адже в «спадок» від російської анексії Криму ми отримали десятки понівечених МіГ-29.

Коли ці борти почали доставляти в Миколаїв, у багатьох на очі наверталися сльози. Перебито проводку, засипано у двигуни пісок і каміння, порубано сокирою фюзеляж — далеко не весь перелік варварського нищення техніки. Ось які проблеми долає ІАС і нині. В авіації добре знають, що справжній ІАСівець ставиться до літака як до живої істоти, як до друга. Кажуть: вони одне ціле. Варто лише глянути, як військові інженери готують крилаті машини до вильоту, як супроводжують їх на зльоті, як чекають на повернення після завдання…

Однак мало хто знає, що криється за підготовкою літака до польоту. Купа людей у «технічках» метушиться навколо літального апарата. У кожного — свій напрямок відповідальності за вузли, агрегати, бортове обладнання. А коли машина того потребує, її направляють «на стаціонар» в авіаційну ТЕЧ. Мовою спеціалістів це називається ремонтом або регламентними роботами. Ну а щоденну працю з обслуговування техніки ніхто не скасовував. І не має значення те, що надворі спека, мороз або інші природні катаклізми.

Нині, коли на Донбасі йде війна, авіаційні підрозділи перебувають у постійній бойовій готовності не лише на базових аеродромах, а й на тих летовищах, куди перебазовано техніку для захисту східних кордонів держави. Це літальні апарати, які задіяно в протиповітряній обороні країни й для підтримки наземних військ. Разом із літаками, пілотами, іншими групами забезпечення туди прямують і підрозділи фахівців інженерно-авіаційної служби. Кількість таких ротацій інженерів уже ніхто не рахує. Тут радіють кожному поставленому в стрій борту.

Обслуговувати техніку на чужому аеродромі важче, завжди бракує під рукою звичного ключа або викрутки, уже не кажучи про польові, тимчасові, ґрунтові аеродроми, ділянки автошляхів, де технічне забезпечення ІАС не може бути повноцінним. Та українські ІАСівці завжди знаходять вихід із ситуації: допомагає досвід, кмітливість і нестандартні рішення.

Коли почалася війна на Донбасі й керівництво країни стало нарощувати бойовий потенціал військової авіації, гостро постала кадрова проблема з фахівцями ІАС, зокрема офіцерського складу. Рішення знайшли: залучили мобілізаційні ресурси — досвідчених офіцерів запасу. А ще провели дострокові випуски в навчальних закладах, збільшили набір курсантів у профільні виші.

За словами генерал-майора Петра Скоренького, 2017 року Повітряні Сили планують поставити в стрій близько 30 відремонтованих і модернізованих літальних апаратів. Це великий обсяг роботи, який потребує відповідних ресурсів. Та, схоже, плани ніхто коректувати не збирається. А вони доволі амбітні. Чи не вперше в історії вітчизняного війська 2018 року на озброєння Повітряних Сил може надійти перший літак військового призначення повністю українського виробництва. Ідеться про військово-транспортний Ан-148.

УПЕРШЕ В ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА НА ОЗБРОЄННЯ ПС ЗС УКРАЇНИ МОЖЕ НАДІЙТИ НОВИЙ ЛІТАК. ЙДЕТЬСЯ ПРО Ан-148 ВІЙСЬКОВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ВИРОБНИЦТВА

Так, техніку потрібно оновлювати, адже ремонт і модернізація не можуть бути безконечними. Як потрібно оновлювати й давні методи військового управління, тактику ведення бойових дій, логістику тощо. Адже українське військо давно прагне дотягнутися до стандартів НАТО. І військові інженери також. Не так давно на базі однієї з авіабригад відбулась міжнародна зустріч, на якій представники інженерно-авіаційних служб України та Великої Британії обмінялися досвідом. Найцікавіше, що британці дуже здивували наших ІАСівців, розповівши, скільки їхніх фахівців обслуговує подібну авіаційну бригаду. Дві з половиною тисячі! Півтори тисячі — то лише особовий склад авіаційної ТЕЧ. Це зумовлено тим, що в них кожен фахівець має вузький профіль спеціалізації, і той, хто, наприклад, відповідає за шасі, геть нічого не знає про хвіст літака. Тому в британській ТЕЧ — півтори тисячі. У нас цю роботу виконують усього триста осіб.

Юрій ІГНАТ

Керівник 8-ї «афганської» сотні Самооборони Майдану Олег Міхнюк (другий зліва) під час Революції гідності. За мужність у ході проведення АТО нагороджений зіркою Героя України посмертно

«БУЛИ МИ ТАМ, КУДИ НАС КЛИКАВ ЧАС»

ЦІ РЯДКИ НАЛЕЖАТЬ УЧАСНИКОВІ БОЙОВИХ ДІЙ В АФГАНІСТАНІ ГЕОРГІЮ ДАЦЕНКУ. ГАДАЮ, ЩО ПІД ЦИМИ СЛОВАМИ МОЖУТЬ ПІДПИСАТИСЯ ВСІ ТІ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІ, ЯКІ БРАЛИ УЧАСТЬ У РІЗНІ РОКИ В БОЙОВИХ ДІЯХ НА ТЕРИТОРІЇ ПОНАД 20 КРАЇН СВІТУ. 15 ЛЮТОГО ВОНИ ВІДЗНАЧИЛИ ДЕНЬ УШАНУВАННЯ УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ НА ТЕРИТОРІЇ ІНШИХ ДЕРЖАВ

Воїни-інтернаціоналісти — так уперше назвали тих радянських добровольців, які з 1936 року брали участь у громадянській війні в Іспанії. Серед них — військовий льотчик лейтенант Карпо Ковтун. Він свого часу закінчив Ворошиловградську школу пілотів, служив у Київському військовому окрузі.

В Іспанії Карпо Ковтун воював під псевдонімами Ян Ковальський, Костя, захищав небо над Мадридом. Того дня він вилетів на виконання бойового завдання. Несподівано з'явилося десять ворожих літаків. Не зважаючи на таку перевагу повітряного противника, лейтенант Ковтун кинувся в атаку і збив п'ятий фашистський літак за місяць боїв в іспанському небі. Коли його машина загорілася від влучання снаряда, вистрибнув із літака. Але стався трагічний збіг обставин: перед вильотом на бойове завдання він не застібнув карабін парашута й фактично випав із нього й загинув. 31 грудня 1936 року українця посмертно було удостоєно звання Героя Радянського Союзу. А всього за участь у громадянській війні в Іспанії удостоїли такого високого звання 49 радянських військовослужбовців. Варто зазначити, що майже кожен шостий українець з-поміж тих, хто воював в Іспанії, загинув на тій війні.

УГОРЩИНА

Восени 1956 року в Угорщині відбулася Угорська революція, а за радянським визначенням — «фашистський путч». Тож найвище московське керівництво вирішило придушити силою зброї антиурядове повстання й спланувало операцію під назвою «Вихор». Виконувати її доручили маршалу Радянського Союзу Георгію Жукову, якого за результатами її проведення було нагороджено четвертою Зіркою Героя. У воєнному конфлікті на території Угорщини взяли участь 31550 військовослужбовців особового складу, 1130 танків і САУ, 380 бронетранспортерів. Втрати серед радянських військовослужбовців становили 669 убитими, 1540 пораненими й понад 50 безвісти зниклими.

УЧАСНИКИ БОЙОВИХ ДІЙ ВЗЯЛИ АКТИВНУ УЧАСТЬ У РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ НА МАЙДАНІ НЕЗАЛЕЖНОСТІ. А КОЛИ НА ДОНБАСІ ВИНИКЛА ЗАГРОЗА ЦІЛІСНОСТІ КРАЇНИ, ТО БАГАТО З НИХ ДОБРОВІЛЬНО ПРИЄДНАЛИСЯ ДО ЛАВ ЗАХИСНИКІВ ВІТЧИЗНИ

КУБА

Черговим випробуванням для понад 43 тисяч радянських військовослужбовців стала участь у військово-стратегічній операції «Анадир» восени 1962 року. Кожен третій із них був представником України. Про операцію розповів мені учасник тих подій на Кубі генерал-полковник у відставці Михайло Лопатін, який нині очолює Український спілку воїнів-інтернаціоналістів — «кубинців». Щоб протидіяти планам США щодо Куби, у СРСР розробили операцію «Анадир», відповідно до якої було передбачено відправити на острів групу радянських військ. На її озброєнні були, крім усього іншого, 24 пускові установки ракетних військ стратегічного призначення з ядерними боєголовками. Кульмінацією Кубинської кризи стало 27 жовтня 1962-го, коли ракетники дивізіону майора І. Гергенова збили над територією Куби американський літак-розвідник У-2. У зв'язку з його знищенням американське керівництво висловило ультиматум радянському уряду: якщо терміново не буде виведено з Куби радянські ядерні ракети, то Америка 29–30 жовтня розпочне бойові дії. Уже 28 жовтня по радіо було повідомлено про виведення радянських ракет із території Куби. Так завершилася Карибська криза, під час якої світ перебував за крок до нової світової війни. А що стосується учасників тих подій, то постановою уряду лише в лютому 1994 року їм надали статус учасників бойових дій. На меморіальному кладовищі під Гаваною поховано 59 радянських воїнів, решту загиблих поховали на їхній батьківщині.

ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА

Понад 100 радянських воїнів загинули в серпні 1968 року під час так званого інтернаціонального походу в Чехословаччину. Я був його учасником і добре пам'ятаю, як на кожному кроці місцеві жителі називали нас окупантами. Був свідком того, як на початку 1969 року країною прокотилася хвиля акцій протесту проти перебування в ній радянських військ. А все розпочалося з акту самоспалення студента Яна Палаха на Вацлавській площі Праги. Після цього на вулицях столиці з'явилися барикади, радянські гарнізони було заблоковано. Під час придушення повстання були людські жертви, збитки в інфраструктурі міста становили мільйони чехословацьких крон.

Виступили проти радянської окупації Чехословаччини й солідарні з її патріотами українці. Наприклад, 5 листопада 1968 року на знак протесту проти окупації її радянськими військами Василь Макуха здійснив акт самоспалення в Києві. Охоплений полум'ям, він біг людним Хрещатиком, вигукуючи: «Геть з окупованої Чехословаччини!» Нещодавно в столиці України відкрили пам'ятну дошку на честь цього героя.

ДВІ ВІЙНИ «АФГАНЦІВ»

СРСР вів війну в Афганістані з 1979-го по 1989 рік. На тій війні побували понад 160 тисяч представників України. З них 3360 загинули, 8000 зазнали поранення, 4687 стали інвалідами, 11 — Героями Радянського Союзу.

Для багатьох воїнів-»афганців» та війна не закінчилася 1989 року. Нові випробування випали на їхню долю у зв'язку з війною на Сході України. А перед цим кілька сотень учасників бойових дій узяли участь у Революції гідності на майдані Незалежності. Восьму «афганську» сотню Майдану очолив старший сержант запасу Олег Міхнюк. А коли на Донбасі виникла загроза цілісності України, Олег Іванович добровольцем пішов на війну. В одному з боїв 20 серпня 2014 року він прикрив собою бійців від мінометного вогню бойовиків і загинув. Президент України Петро Порошенко 2015 року присвоїв цьому воїнові-«афганцю» звання Героя України посмертно. Вручаючи нагороду вдові Олега Івановича, глава держави поділився спогадами про зустріч з ним на Майдані під час Революції гідності. Зокрема він сказав: «Коли хтось утрачав надію, емоційно висловлювався, кричав, Олег Іванович мудрістю, твердістю, силою авторитету забезпечував організацію й координацію наших дій». А Ірина Володимирівна, розповідаючи про останню зустріч із чоловіком, пригадала: «Олег пообіцяв повернутися з війни героєм…» Та це звання він отримав уже посмертно.

Понад тисячу воїнів-«афганців» після того, як почалася війна на Сході України, добровільно приєдналися до лав захисників Вітчизни. За словами радника глави держави, народного депутата України, голови Всеукраїнської асоціації ветеранів Афганістану Сергія Куницина, понад 150 воїнів-«афганців» із початку АТО загинули смертю героя.

1989 року, коли наші бійці виходили з Афганістану, радянські люди зустрічали їх із квітами. Не як переможців у тій для них чужій війні, але й не як переможених. Нині, коли воїни-«афганці» боронять рідну землю, вони неодмінно повернуться з війни на Сході України переможцями!

Володимир ЧІКАЛІН

«НАЙБІЛЬШЕ ЗАПАМ'ЯТАЛОСЯ ОБЛИЧЧЯ ЗАКРИВАВЛЕНОГО НАПІВПРИТОМНОГО ХЛОПЦЯ, ЯКИЙ ЦІЛУВАВ ПРАПОР...»

ЩЕ НАВЧАЮЧИСЬ У КИЇВСЬКОМУ МЕДІНСТИТУТІ ІМ. О. БОГОМОЛЬЦЯ, ВСЕВОЛОД СТЕБЛЮК СТАВ АКТИВНИМ УЧАСНИКОМ СТУДЕНТСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ НА ГРАНІТІ 1990 РОКУ, ОДНІЄЮ З ВИМОГ ЯКОЇ БУЛО НЕПІДПИСАННЯ СОЮЗНОГО ДОГОВОРУ

Революція гідності об´єднала всіх небайдужих українців, які прагнули змін на благо своєї країни

Всеволод Стеблюк був активним учасником Помаранчевої революції та Революції гідності.

Полковник медичної служби, доктор медичних наук, заступник начальника Української військово-медичної академії Всеволод Стеблюк ось що розказав про ті події.

— 24 листопада 2013-го я вперше взяв участь у Євромайдані, — розповідає Всеволод Володимирович. — Це сталося на Європейській площі, де зібралися кияни і гості міста, щоб висловити свою незгоду з діями влади, яка відмовилася підписувати угоду про асоціацію з Європейським Союзом. Під час штовханини з правоохоронцями окремі протестувальники отримали травми. Наприклад, Андрію Парубію зламали палець, тож я йому робив перев'язку…

— А про побиття студентів коли і звідки дізналися?

— З теленовин. І відтоді почав брати активнішу участь у протестах.

— Але ж офіцерам це було заборонено…

— Скажу так: у вільний від служби час…

— Чому керівництво Академії МВС, де ви на той час проходили службу, не вжило щодо вас жорстких заходів?

— Відповідь тут може бути лише одна: мої керівники розуміли сутність тодішнього політичного режиму і його очільника, але, як люди в погонах, змушені були мовчати.

— Ви, Всеволоде Володимировичу, входили до складу медичної служби штабу національного спротиву. Розкажіть про її діяльність.

— Службу було створено 1 грудня, коли стало зрозуміло, що зіткнень із «беркутівцями» у подальшому не уникнути і будуть постраждалі, які потребуватимуть медичної допомоги. Першим її керівником був тодішній народний депутат Святослав Ханенко. Ми розмістилися на третьому поверсі Будинку профспілок. Коли не було загострень ситуації, по допомогу зверталися переважно люди із застудами, адже тодішня зима була доволі холодною.

Там були медики — представники різних верств населення, політичних і релігійних поглядів, об'єднані прагненням змінити обличчя України. Це, наприклад, лікар поліклініки МВС Руслан Горобець. По завершенні Революції гідності він у складі добровольчого батальйону «Айдар» воював на Донбасі, а сьогодні проходить службу в навчальному центрі ЗС України «Десна». Поруч із нами працював Андрій Тірон — на той час слухач Української військово-медичної академії. Коли на Сході України почалися бойові дії, він у Національній гвардії обійняв «медичну» посаду і захищав нашу державу. Сьогодні ж керує медичною службою однієї з бригад ЗС України, перебуваючи в районі проведення антитерористичної операції.

Полковник медичної служби Всеволод Стеблюк

СПЕЦПРИЗНАЧЕНЦІ СВІДОМО ВЕЛИ ВОГОНЬ НА УРАЖЕННЯ, НЕ ЗАЛИШАЮЧИ ЛЮДЯМ ЖОДНИХ ШАНСІВ НА ВИЖИВАННЯ. КУЛІ ВЛУЧАЛИ В ГОЛОВУ, ШИЮ, ЖИВІТ!..

Надавав допомогу мітингувальникам і Юрій Романенко, а по завершенні революційних подій теж добровольцем пішов до Українського війська захищати Україну. Не можу не згадати ще одного нашого побратима — Владислава Ковальова. Під час тих буремних подій він працював у госпіталі Херсонського облуправління МВС. Був активним учасником херсонського Майдану, керуючи його медслужбою, за нагоди приїздив до Києва. Одним із перших вступив до добровольчого батальйону «Херсон» і загинув під Іловайськом…

— Для надання допомоги постраждалим, особливо з вогнепальними пораненнями, потрібні були ліки. Де ви їх брали?

«ПЛИВЕ КАЧА» — РЕКВІЄМ ЗА ЗАГИБЛИМИ НА МАЙДАНІ…

Сьогодні, мабуть, кожен українець знає цю пісню, яка вважається неофіційним гімном-реквієм загиблим учасникам Революції гідності.

Найвідоміша зараз версія виконання «Пливе кача» — від «Піккардійської терції», хоча раніше її виконували й інші гурти та хорові колективи, скажімо, «Плач Єремії», капела імені Д. Ревуцького, хор Київської Православної академії, семінаристи якої були безпосередніми учасниками подій у Києві. Цю пісню вважають українською лемківською, за іншими даними — закарпатською тужливою народною піснею.

— Завдяки небайдужим людям проблем із медпрепаратами не виникало: їх нам приносили і привозили як кияни, так і гості міста. Хто скільки міг. Серед цих людей були навіть старенькі бабусі, які не шкодували 30–40 гривень зі своїх мізерних пенсій! Нагадаю, що ми не лікували майданівців, а лише надавали їм першу медичну допомогу. Після цього відправляли до лікувальних закладів.

— Звідки їх ще «тепленькими» забирали представники спецслужб…

— Помиляєтесь. Про лікарні, де їх лікували, знало вузьке коло людей. Їх адреси були відомі навіть не всім з майданівської медслужби. До того ж чимало протестувальників потрапляли в церкви — причому різних релігійних конфесій, де їх продовжували лікувати. Словом, була ціла мережа закладів, де людям надавали допомогу.

— 20 лютого 2014 року — найтрагічніший день в історії Майдану. Чим він найбільше запам'ятався?

— Того дня протистояння із силовиками досягло апогею: снайпери відкрили по них вогонь. Я ж знаходився у Трапезній Михайлівського Золотоверхого собору, де ми облаштували операційну, оскільки Будинок профспілок був підпалений спецслужбами. Людей доставляли дуже багато: не можу навіть приблизно визначити їх кількість. Усі — з вогнепальними пораненнями. За їхнім характером було видно, що спецпризначенці свідомо вели вогонь на ураження, не залишаючи людям жодних шансів на виживання. Кулі влучали в голову, шию, живіт!.. Оперували в абсолютно непристосованому для цього приміщенні, навіть на підлозі. Але потрібно було рятувати людей, і ми це робили. На жаль, не всім змогли зберегти життя.

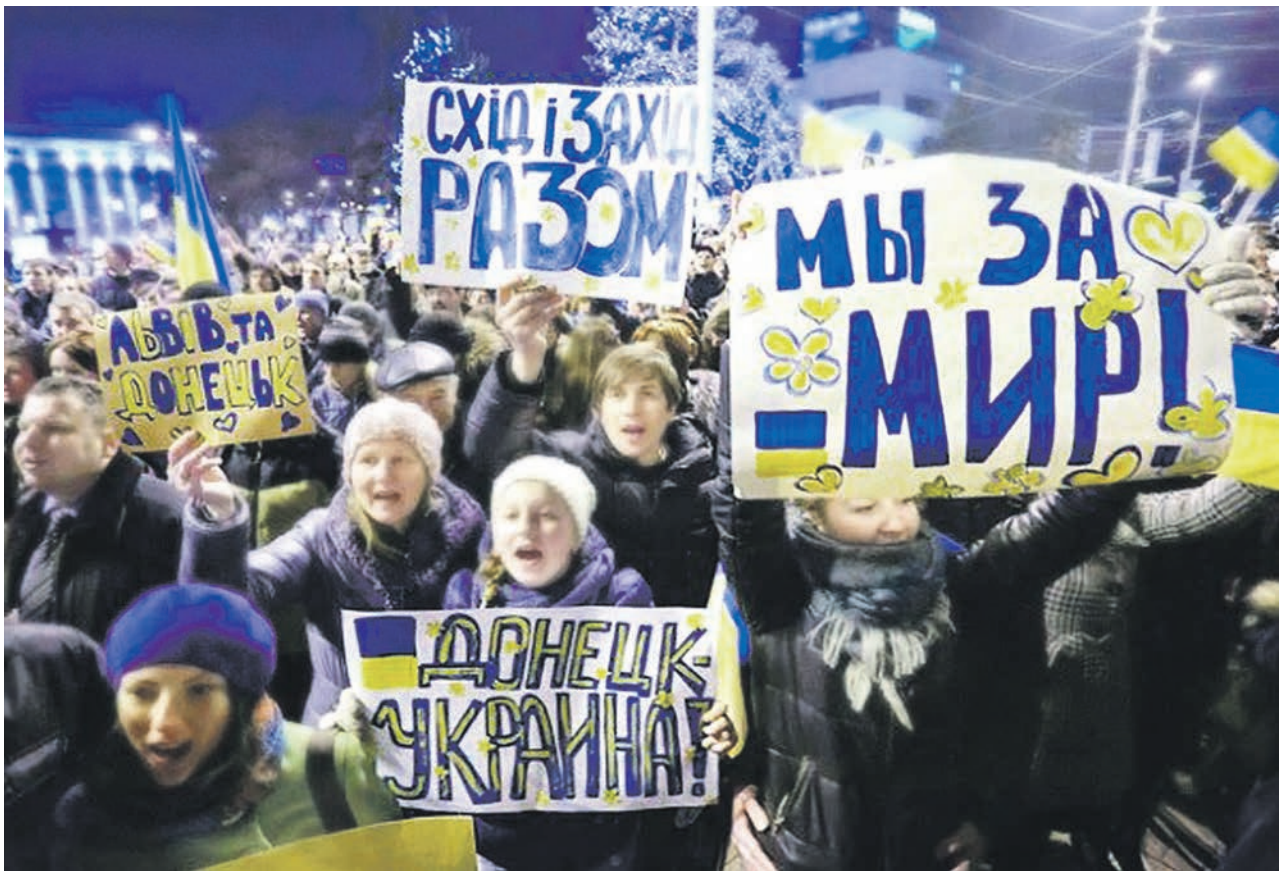
Чим запам'ятався мені цей день? Обличчям закривавленого хлопця, закутаного в державний прапор. Він нічого не говорив, а лише цілував його. А ще — молодою і вродливою дівчиною: куля снайпера-покидька прошила їй шию. Поранення було несумісним із життям, вона згасала на наших очах, а ми, чоловіки, які, здавалося, вже звикли до чужого болю, не могли стримати сльози…

Перед моїми очима десятки вбитих українців, тіла яких лежали у скверику Михайлівського Золотоверхого. Більшість з них були молодими людьми, які мали б ще довго жити!

Чи відчував радість від перемоги? Коли стало зрозуміло, що з режимом Януковича покінчено, — відчув. Та ще більше огортав смуток через людські втрати, яких зазнав Майдан: надто дорогою ціною була здобута перемога.

Сьогодні попри всі проблеми і негаразди, які долає наша країна, вірю в її майбутнє, вірю в нашу перемогу над російсько-терористичною ордою і наше світле майбутнє. За нашу кращу долю віддали життя і майданівці…

Інтерв'ю провів Сергій ЗЯТЬЄВ

Чимало українців Донбасу підтримують єдність нашої країни

TERRA OCCUPATUM ДОНБАС,

АБО ЧИ ТАКЕ ВЖЕ ВОРОЖЕ Й СТОВІДСОТКОВО «СЕПАРСЬКЕ» НАСЕЛЕННЯ ОРДЛО

ВІДОМА УКРАЇНСЬКА ПИСЬМЕННИЦЯ ТА БЛОГЕР ОЛЕНА СТЕПОВА БУЛА ЗМУШЕНА ПОКИНУТИ РІДНЕ МІСТО НА ЛУГАНЩИНІ ЧЕРЕЗ РОСІЙСЬКУ ОКУПАЦІЮ. АЛЕ ЗВ'ЯЗОК ЗІ СВОЇМИ ЗЕМЛЯКАМИ НЕ ВТРАТИЛА. ЯК ЇМ ЖИВЕТЬСЯ НИНІ В САМОПРОГОЛОШЕНИХ РЕСПУБЛІКАХ, ВОНА ЗНАЄ З ПЕРШИХ УСТ

Ми часто ведемо мову про Донбас. А як же по-іншому? Це наша земля, тому й болить. Я теж із Донбасу, точніше, з міста Свердловська Луганської області (після декомунізації — Довжанськ). Офіційно я переселенка, хоча вважаю себе біженкою. Ми тікали з війни, від обстрілів, російських окупантів, поліцаїв та комендатур, доносів і розстрілів за проукраїнську позицію.

Моє місто Довжанськ — це прикордоння. Біля нього — місто-супутник Червонопартизанськ, із вікон його багатоповерхівок видно степи, кордон, КПП, російське місто Гуково.

Ми побачили війну першими. Березень 2014 року, ввезення зброї з РФ, російські патлаті п'яні донські козаки із шашками та в зібраній із різних родів військ формі — секонд-хенді. Потім з'явилися «вежливіе люді», або «люди Х», як ми їх називали. Люди в цивільному з армійської виправкою, які керували натовпом. А потім… Потім ми бачили «Гради», які полосували по нашому місту, Зеленопіллю, Ізвариному з російської території. Жителі російського Гукова писали рідним і попереджували через соціальні групи в Інтернеті, щоб ми тікали, бо приїхали «Катюші», щоб обстрілювати Україну.

ПРО ВІЙНУ ВАЖЛИВО ЗНАТИ ВСЕ: І ПРО ВОРОГА, І ПРО ДРУГА, І ПРО ЗЕМЛЮ

У травні 2014 року зайшли російські війська. Ми бачили й новобранців, молодих хлопців, одного віку, з однаковими нулівками-зачісками, які ховали очі та випромінювали страх. Вони зупинялись у нашому селищі, бо воно лежить саме на дорозі від кордону до міста, і йшли в наш магазин. Дивувалися, що не приймають рублі, лякалися, коли чули українсько-російський суржик, а саме так розмовляють селяни прикордоння. Потім були кадировці, донські козаки, псков'яни, кантемировці… Всіх уже не згадаєш. Ми, що могли, знімали, записували, передавали в СБУ. Досі жителі Донбасу, які залишилися в окупації, ризикуючи, інформують українських силовиків про окупанта.

Олена Степова

Про війну неможливо розповісти коротко. Про окупацію теж. У війні я побачила стільки різного, стільки відлуння, від перетворення людини на звіра до змін у зовнішності та психологічній поведінці цілого соціуму.

Однак хочу розповісти про інше. Не тільки про те, як живуть люди в окупації, хоча й це важливо. Загалом про війну важливо знати все: і про ворога, і про друга, і про землю. Про кожну тріщинку. Бо на війні знання ворога, людей, місцевості, адаптованість — це запорука перемоги. Я хочу показати справжню Луганщину, нашу, українську, таку, яку я її пам'ятаю, таку, яка вона є без триколорів, окупантів, колаборантів, не прим'яту російським немитим чоботом. Чи такий ворожий і стовідсотково «сепарський» Донбас, як нам намагаються довести російські ЗМІ?

Мої історії, можливо, дадуть відповіді на сотні запитань, які розставила війна, розкриють таємниці terra occupatum Донбас. Вони безхитрісні, веселі, страшні, криваві, стомлені, немов чорно-білі замальовки, просто викарбовуються з пам'яті, моїй, моїх земляків, які передають мені інформацію й складають мапу окупованих територій, психомапу людини та мапу самої війни. І без знання території, без мапи території, а на гібридній війні ще й без мапи людини, дуже важко повертати землю.

Як живуть люди в окупації, чи змінилися, вважають себе українцями чи росіянами, чи змінилася там земля, що чекає на Україну в разі повернення контролю над кордоном, які проблеми були на цих землях перед війною та із чим може зіткнутися суспільство, повернувши контроль над зраненою землею? Все це важливо. Бо це наша земля, за неї варто боротися!

Навіть якщо люди зрадили землю, вона невинна. Вона варта свободи, любові, варта України.

От ми кажемо — Донбас, а що це таке? Це перше питання, через яке ми спіткнулись на війні. І воно важливе. Настільки ж, як і зміна назви міста — Свердловськ на Довжанськ. Часто у своєму блозі «Все буде Україна» я пишу таку річ: «…війна на Донбасі йшла завжди». Не вірите? От, наприклад, щоб змінити криваву, радянську історію, укарбовану в назву міста, ми, українці Свердловська, рухівці, просвітяни, вели свій бій за зміну назви Свердловськ на Довжанськ із… 1994 року. Це були звернення до Верховної Ради, Президента, Кабміну, збирання підписів, переслідування за це, звільнення з роботи за таку позицію. Відповідь на вимоги щодо зміни назви міста, яку нам надавали п'ять разів за час незалежності, є в архівах Кабміну: «Немає коштів...» А якби на Донбасі відбулась декомунізація за час незалежності, то чи була б тут війна? Це ще одне питання, яке піднялось на поверхню під час обстрілів.

Донбас — це абревіатура з радянщини від «Донецький кам'яновугільний басейн». Якщо брати Донбас в межах Донецького кам'яновугільного басейну, то це не тільки території Луганської й Донецької областей, а ще й частина Ростовської області. Отож-бо! Тож казати про визволення чи окупацію, чи навіть реінтеграцію, розвиток, декомунізацію Донбасу не політкоректно. Ми ж не загарбники, як сусіди. Ми поважаємо демаркацію кордону. Пам'ятаймо, Донбас — це не територія, не географічні координати, а передусім радянщина (совок. — Ред.), яка була необхідна для психологічної згуртованості певного поселення людей, що виникло на технологічно розбудованій території.

> **«ЗАЙШЛИ РОСІЙСЬКІ ВІЙСЬКА. МИ БАЧИЛИ Й НОВОБРАНЦІВ, МОЛОДИХ ХЛОПЦІВ, ОДНОГО ВІКУ, З ОДНАКОВИМИ НУЛІВКАМИ-ЗАЧІСКАМИ, ЯКІ ХОВАЛИ ОЧІ ТА ВИПРОМІНЮВАЛИ СТРАХ. ДИВУВАЛИСЯ, ЩО НЕ ПРИЙМАЮТЬ РУБЛІ, ЛЯКАЛИСЯ, КОЛИ ЧУЛИ УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКИЙ СУРЖИК»**

А Луганська область має ще одну назву, яку зі сльозами на очах повторюють ті, хто любить свою землю, — Луганщина — світанок України! От саме про неї я й розповім.

Почну, певно, з питання, яке найбільше мені ставлять читачі — чи змінилося там населення, чи стало воно путінізоване (бо русифікація та путінізація — то різні речі). Російською там розмовляли з радянських часів, бо українську вичавлювали, хоча села все ще україномовні. Звісно, це не чиста українська мова, більше суржику, але все ж таки. А от путінізація — це дещо інше. Це хижий, звірячий погляд, бажання крові, доноси, прагнення знищити все живе.

Так, я справді боялася, що за три роки окупації в місті люди повністю втратять глузд і почнуть повторювати російське божевілля, наприклад, даючи немовлятам такі імена, як ВладПут, СлавПут, Путина, Росіяслава. Таке безглуздя, що теж, до речі, має коріння з радянщини, дуже поширене в РФ. А тепер погляньмо на статті місцевої газети, яку друкують у місті, поки що Свердловську. Як називають немовлят, що народились під час окупації? Софія, Аліна, Ганна, Роксолана, Михайло, Іван, Дмитро… Тобто іменами, поширеними в Україні загалом. То чи добився Кремль цілковитої русифікації окупованої території? На це питання ми відповімо наразі, досліджуючи народні промисли, майстрів, стародавні й сучасні традиції, які розвиваються або залишились на окупованій території.

Тримаймо оборону, кохаймо свою землю, бережімо країну та не забуваймо, що проти нас ведеться інформаційна війна.

(Далі буде...)

Олена СТЕПОВА

СВІТОВИЙ ДОСВІД ДЕОКУПАЦІЇ ВТРАЧЕНИХ ТЕРИТОРІЙ. УРОКИ ДЛЯ УКРАЇНИ

ПРИКЛАД ХОРВАТІЇ

Об'єднання 1990 року двох німецьких держав — ФРН та НДР — стало наслідком загальної кризи соціалістичного ладу, зокрема гострої кризи в СРСР, і відбулося воно фактично в політичній площині. Принципово інший — силовий метод відновлення територіальної цілісності країни застосувала Хорватія

Під час збройного конфлікту на Балканах у першій половині 1990-х років, який спровокувала Сербія після розпаду Югославії, сербські війська окупували низку прикордонних районів Хорватії. Водночас Сербія обґрунтовувала свої дії «необхідністю захисту етнічних сербів від хорватських націоналістів». Так само, як тепер це робить Росія стосовно українських Криму й Донбасу.

На переконання експертів, між Хорватією та Україною є багато спільного. Передусім фахівці відзначають схожість історії. Зокрема це історія «молодшого брата», сусідня країна якого живе імперськими амбіціями. Адже серби марили «Великою Сербією» не менше, ніж росіяни своїм «русским міром». Спільна біда — шовінізм «старших братів», утиски й знищення національної ідентичності.

У Хорватії, на відміну від України, з першими кроками до незалежності 1990 року почалися серйозні проблеми. З одного боку, Сербська Республіка намагалася зберегти свою гегемонію в Югославії та всіляко не відпускала Хорватію, з другого — у самій Хорватії сильних обертів набув сепаратистський рух місцевих сербів. Їхня кількість була порівняно незначною, але «п'ята колона» за підтримки «старшого брата» змогла розпалити майже громадянську війну. Паралелі надто очевидні, щоб їх ігнорувати.

ХОРВАТИ, ЯКІ БОРОЛИСЯ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ, НЕ ТІЛЬКИ НЕ ЗДАЛИСЯ, А Й ЗА ЛІЧЕНІ МІСЯЦІ ПОБУДУВАЛИ АРМІЮ І ДАЛИ ВІДСІЧ АГРЕСІЇ ОБ'ЄДНАНИХ ВЕЛИКОСЕРБСЬКИХ СИЛ

Сербські сепаратисти намагалися відокремити Далмацію — південний схід Хорватії. Їм навіть удалося проголосити там Сербську автономну область. У Донецьку сепаратисти почали робити щось подібне, проголосивши свою незалежність за підтримки Росії.

Країну було розділено, та хорвати все-таки змогли 25 червня 1991 року проголосити свою незалежність. У відповідь Слободан Мілошевич оголосив «братньому народові» війну. Оскільки вся армія була під його контролем, «визвольний похід» сербів було спрямовано переважно проти цивільних.

Після проголошення незалежності Хорватія фактично залишилася беззбройною. Югославська народна армія (ЮНА) була повністю підконтрольною Слободану Мілошевичу, і він цілком закономірно вважав, що легко може розгромити борців за незалежність.

25 серпня 1991 року численна й добре озброєна сербська армія атакувала прикордонне хорватське місто Вуковар. Почалося одне з найбільших і найтриваліших протистоянь, яке по суті зламало хід сербсько-хорватської війни.

Серби зовсім не очікували натрапити у Вуковарі на значний опір, адже в місті була військова частина ЮНА. Хорвати виставили проти неї двотисячний гарнізон, сформований переважно з поліцейських загонів і народного ополчення. Гарнізон фактично не мав воєнного досвіду й важкого озброєння, але він тримався.

Фахівці зазначають, що хорвати на початку війни зіткнулися з такою ж проблемою, як і ми нині. Серби широко залучали «мирних жителів» — екзальтованих бабусь, гопників та інших — для блокування хорватських загонів, які закликали до «слов'янської єдності» й так само звинувачували США й Захід у розпалюванні ворожнечі між «братніми народами».

Так само, як і українці нині, хорвати зазнавали втрат унаслідок дій цього «мирного населення», аж поки не виробили свою тактику: коли була загроза, вони робили попереджувальний сигнальний постріл. І якщо протягом найближчих хвилин у певній зоні все ще залишалися люди, їх визнавали представниками сторони, що воює. Цей метод анонсувало хорватське командування, щоб уникнути зайвих жертв і звинувачень у вбивстві мирного населення. І справді, хорватського генерала Анте Готовіну Гаазький трибунал спочатку звинуватив у злочинах проти сербів під час війни, а потім повністю виправдав. Чого не можна сказати про Слободана Мілошевича або Ратко Младича, які представляли на трибуналі сербську сторону.

Протягом трьох місяців місто Вуковар було в облозі ворога, який переважав чисельністю. Сербська армія, що оточила місто, налічувала в різні періоди від 30 до 80 тис. солдатів, які мали на озброєнні 1500 танків, близько 1000 одиниць артилерії й багато іншої військової техніки.

Проте кількість солдатів і зброї не виявилася вирішальним фактором у цій битві, ним став дух хорватів. Невеликі хорватські загони в постійних вуличних сутичках завдавали агресорам відчутних утрат. Важка техніка на вулицях міста була малоефективною. Армія не могла рухатися далі вглиб країни. Сербам постійно доводилося перекидати війська з непокірного Вуковара.

Роль такого відчайдушного опору важко переоцінити. Ополченцям удалося втягнути агресора у виснажливі бої, завдяки чому серби втратили можливість «хорватського бліцкригу» й зазнали величезних утрат. Затримка армії сербів на три місяці у Вуковарі дала змогу Хорватії побудувати фактично з нуля свою армію. Сербська агресія та героїчний захист Вуковара спричинили небачене єднання нації та хвилю загальної мобілізації населення. На захист незалежності батьківщини стали всі. До речі, у битві за Вуковар брали участь й українці, які тоді компактно проживали серед місцевого населення. І сьогодні на кладовищі відновленого Вуковара є також могили наших земляків, котрі загинули під час героїчної оборони міста.

Бій за місто тривав 87 днів. Нарешті сербам удалося взяти Вуковар, але це сталося тільки після майже повного знищення міста. І хоча повернути Вуковар хорвати не могли до 1998 року, для сербів це була піррова перемога. Ця битва знекровила армію агресора, що відбилося на подальшому розвитку подій.

Розширення конфлікту зупинила Організація Об'єднаних Націй, яка розмістила свої миротворчі сили в регіоні, зокрема в Хорватії. 1992 року між Хорватією та Сербією було укладено перемир'я, що спричинило «заморожування» ситуації довкола окупованих хорватських територій. Це використала Сербія для створення на їх базі так званої Республіки Сербська Країна (РСК) — самопроголошеної республіки просербської орієнтації.

1995 року внаслідок блискавичної воєнної операції «Шторм» Республіка Хорватія повернула під свій контроль територію самопроголошеної РСК й відкинули сербські війська за межі країни. 1998 року Хорватія добилася підписання миру та здобула цілковиту незалежність.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

Окуповані прикордонні райони Хорватії

ЕКСПЕРТНА ДУМКА

Іван Січень, експерт Незалежного аналітичного центру геополітичних досліджень «Борисфен Інтел»:

«Невелика Хорватія від самого початку сербської військової агресії мала всі шанси стати жертвою. Однак хорвати, які боролися за незалежність, не тільки не здалися, а й за лічені місяці побудували армію і дали відсіч агресії об'єднаних великосербських сил — сербських екстремістів у Хорватії, союзної Югославської народної армії та Сербії й Чорногорії. Війна завершилася здобуттям державної незалежності на всій хорватській території».

ЖУРНАЛІСТИ ВІДПОВІДАЛЬНІ ЗА ПОДОЛАННЯ РОЗКОЛУ В СУСПІЛЬСТВІ

У процесі формування толерантного ставлення до переселенців засоби масової інформації відіграють ключову роль. Такого висновку дійшли учасники засідання за круглим столом «Етика висвітлення журналістами теми ВПО, мігрантів та біженців. Роль ЗМІ в подоланні розколу суспільства», яке відбулося в Укрінформі за підтримки посольства Німеччини, яка має великий досвід у подоланні стереотипів стосовно біженців, переселенців та мігрантів. У цій країні навіть існує практика, коли журналісти напряму допомагають інтегрувати таких людей у суспільство.

Часто в ЗМІ поширюються негативні приклади комунікації з деякими переселенцями, відтак у суспільстві створюється хибне враження про всіх громадян, змушених залишити домівки на Сході нашої країни чи в Криму, — зазначив під час заходу радник Міністра з питань тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб України Юрій Гримчак і зауважив, що слід показувати позитивний приклад успішних переселенців, адже це найкращий варіант протистояння спробам розділити громадян країни на тих, що «понаїхали», та інших.

«Потрібно створити умови, коли люди без остраху розбудовують власне життя з нуля. Сьогодні більшість переселенців — це активні та сумлінні жителі міст і селищ», — наголосив він.

«ПОКИ ЖИВЕ МОВА, ЖИТИМЕ Й НАРОД ЯК НАЦІЯ...»

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКИХ ВІДНОСИН — ЦЕ ІСТОРІЯ ПОНЕВІРЯНЬ ТА УТИСКІВ НЕ ЛИШЕ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ, А І ЙОГО МОВИ

У сучасній Росії існує думка, що завдяки саме росіянам «українці зберегли свою культуру й мову — основні чинники, які вказують на національну належність людини». Так, зберегли. Але не завдяки, а всупереч. Адже є сотні неспростовних прикладів того, як Москва намагалась позбавити українців їхньої рідної мови. Наведемо лише деякі з них. 1626 року російський цар заборонив друкувати українською мовою акафіст митрополита Йосипа Краківського, а Синод наказав Київському митрополитові зібрати з усіх церков України книги старого українського друку. Наступного, 1627 року цар Михайло за поданням московського патріарха Філарета наказав спалити всі примірники «Учительного Євангелія», надруковані в Україні та українською мовою.

Загалом російський царат видав понад 60 указів, які переслідували українську мову.

Радянська влада теж не вирізнялася толерантним ставленням до неї. Наприклад, 1932 року було ліквідовано всі літературні організації, а на їхньому місці постала Спілка письменників України, яку легше було контролювати, не допускаючи серед її членів вільнодумства. Та цього компартійним ватажкам видалося замало, і буквально через кілька років було розстріляно 34 літераторів, яких звинуватили в підготовці терористичних актів.

Після проголошення незалежності України ситуація почала змінюватися. Побільшало українськомовних шкіл, виші перейшли, принаймні офіційно, на державну мову тощо. За інформацією Центру ім. Разумкова, минулого року понад 70% громадян України вважали знання української мови обов'язковим. Але не все так гладенько.

Наприклад, не виконуються належним чином положення Конституції України, які зобов'язують чиновників не лише володіти державною мовою, а й застосовувати її як мову офіційного спілкування. Якщо на початку 90-х кількість українськомовних видань зростала, то останнім часом намітилася протилежна тенденція: більшає російськомовних. За висновками агенції «Простір свободи», сьогодні наклад газет, які видають російською мовою, становить 66%, а журналів — понад 85%.

ЗА ІНФОРМАЦІЄЮ ЦЕНТРУ ІМ. РАЗУМКОВА, МИНУЛОГО РОКУ ПОНАД 70% ГРОМАДЯН УКРАЇНИ ВВАЖАЛИ ЗНАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ОБОВ'ЯЗКОВИМ

Викликає занепокоєння й знання української мови серед юні. Як засвідчили результати ЗНО, проведеного в Закарпатській області, з тестовими завданнями не впоралося понад 28% випускників, у Чернівецькій — майже 21%. Навіть сьогодні, на 26-му році незалежності, можна почути твердження окремих політиків про потребу надати російській мові статус державної. Водночас вони забувають, що в абсолютній більшості європейських країн державною мовою є мова тієї нації, яка не лише історично сформувалась та існує на їхніх територіях, а й становить більшість населення. Наприклад, така ситуація створилася в найрозвиненіших і демократичних країнах Європи: у Великобританії, Німеччині, Італії, Франції, Португалії, а також у державах Центральної й Східної Європи, прибалтійських і скандинавських державах.

Нещодавно в Україні ухвалено Стратегію національно-патріотичного виховання дітей і молоді. Одним з основних її напрямків є «підвищення ролі української мови як національної цінності». Тепер справа за реалізацією цієї вимоги.

До недавнього часу теле- й радіоефір було заповнено російськими шансоном і попсою. Зате почути українських виконавців було проблематично. Але парламент врешті-решт ухвалив Закон «Про внесення змін до деяких законів України щодо частки музичних творів державною мовою в програмах телерадіоорганізацій». Відтепер телерадіоорганізації, здійснюючи радіомовлення, зобов'язані забезпечувати не менш як 60% від добового обсягу ведення передач, серед яких інформаційно-аналітичні та розважальні, державною мовою.

Сьогодні у Верховній Раді України є кілька законопроектів про державну мову. В одному з них, під № 5670, зазначено, що спроби запровадження багатомовності в Україні є діями, які «провокують мовний розкол країни, міжетнічне протистояння і ворожнечу». У законопроекті наведено перелік людей, які мають вільно володіти українською мовою, — керівники країни, депутати рад усіх рівнів, держслужбовці, судді, адвокати, нотаріуси, медпрацівники, керівники навчальних закладів тощо. Згідно із законопроектом, перевірку рівня володіння державною мовою проводитиме Центр української мови.

Телебачення й радіо мають здійснювати мовлення державною мовою. Тривалість іноземних телерадіопрограм і передач не може перевищувати 10% від усього мовлення за добу для загальнонаціональних мовників; 20% — для регіональних і місцевих мовників; 60% — для суб'єктів державного іномовлення України.

Окрім того, усі періодичні ЗМІ країни повинні мати українську версію, тираж якої — не менше як 50% від сукупного накладу всіх мовних версій друкованого видання. Відзначено, що в окремих випадках ЗМІ можна видавати офіційними мовами Європейського Союзу. А книжкові видання українською мовою мають становити не менше ніж 50% від усіх назв книжкових видань у кожній книгарні чи іншому закладі, де їх поширюють.

Автори законопроекту пропонують штрафувати порушників закону. Якщо йдеться про роботу офіційних органів та бюджетних організацій, то сума штрафу становитиме від 200 до 400 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (3400–6800 грн), для порушників у сфері освіти, науки та культури — від 200 до 300 (3400 — 5100 грн), для ЗМІ — від 400 до 500 (6800 — 8500 грн). А ще цей законопроект передбачає кримінальну відповідальність за публічне приниження української мови або неповагу до неї.

Прикладом того, як потрібно захищати свою мову, може бути Франція — провідна країна Європейського Союзу. У законі, який регламентує використання французької, сказано: «Французька мова є основоположним елементом ідентичності й національного надбання Франції. Французька мова є мовою викладання, трудових відносин, торгівлі й державної служби». Згідно з чинним законодавством країни, написи або оголошення мають бути французькою, а якщо їх зроблено з порушеннями й попередження не дало результату, то порушника позбавляють права користуватися майном. Усі договори теж укладають державною мовою, й вони «не повинні містити іноземних висловлювань і термінів, якщо є відповідні французькі висловлювання й терміни».

Сергій ЗЯТЬЄВ

ПРОМОВИСТІ ФАКТИ

На думку багатьох мовознавців, початки української мови слід шукати ще в праслов'янській мовній єдності: саме з неї приблизно в IV-VI ст. почала виокремлюватися українська мова

Носіями цих ознак були племена полян, древлян, уличів, сіверян, про що йдеться й у «Повісті минулих літ».

— Знаковою для історії нашої мови є «Енеїда» Івана Котляревського, написана 1798 року, — вважає Віктор Моісеєнко — український діалектолог, історик мови. — Адже цей твір базується на живій мові, якою на той час спілкувалися українці.

Учені, дослідники цього питання, кажуть, що на її формування мали вплив й інші народи. Не слід забувати й про те, що наша мова збагачувалася за рахунок церковнослов'янської, грецької, латинської, німецької, італійської, польської, чеської лексики.

Українська мова найбільше споріднена з білоруською, сербською, болгарською, польською, словенською та чеською мовами. Багато хто вважає, що українська найбільше споріднена з російською мовою. Але це не так. Ще Іван Огієнко писав, що «українець, який ніколи не чув російської мови, скоріше зрозуміє серба, аніж росіянина…»

Українська мова дуже співуча, недаремно її називають солов'їною. А ще вона багата на синоніми. Наприклад, до слова «говорити» можна підібрати 40–50 синонімів, а до слова «їсти» — понад 60…

Словник української мови містить 134 тис. слів літературної мови. До повного правописного словника увійшли понад 200 тис. слів. Але, на думку багатьох мовознавців, якщо взяти до уваги всі діалектні, розмовні, нормативні й ненормовані форми, то ця цифра значно зросте.

Сергій ЗЯТЬЄВ

Посвідчення учасника бойових дій, серія ЮА № 037863, видане на ім'я Затишного Олега Володимировича 13 червня 2016 року, та паспорт громадянина України, серія СМ № 329461, виданий на ім'я Затишного Олега Володимировича 03 січня 2001 року, вважати недійсними.

***

Макарівська квартирно-експлуатаційна частина району інформує про результати конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки об'єктів державної власності, що відбувся 03.02.2017

Нерухоме військове майно — нежитлове приміщення, частина адміністративної будівлі КЕЧ (І поверх) № 26 військового містечка № 6 площею 93,2 кв. м., за адресою: Житомирська обл., Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23. Конкурсною комісією прийнято рішення про укладення договору з учасником конкурсу — ПП «Бюро незалежних оцінок».

***

На виконання доручення державного секретаря Міністерства оборони України від 30.01.2017 № 20648/з/7–2016 Міністерством оборони України оголошується конкурс на заміщення вакантної посади директора державного підприємства Міністерства оборони України «Дружбівський кар'єр нерудних копалин «Кварц», що належить до сфери управління Міністерства оборони України та функціональне управління яким покладено на Головне управління майна та ресурсів.

Державне підприємство Міністерства оборони України «Дружбівський кар'єр нерудних копалин «Кварц»

Юридична та фактична адреса підприємства: 11024, Житомирська обл., Олевський р-н, смт Дружба, вул. Леніна, 1. Тел. концерну «Військессетменеджмент», до складу якого входить підприємство: (044) 483-46-91-ф

Основні напрямки діяльності: забезпечення потреб капітального будівництва Міністерства оборони України у будівельних матеріалах, конструкціях, продукцією машинобудування з високими якісними характеристиками.

Перелік документів, що надаються комісії разом із заявою на ім'я голови постійно діючої комісії з проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки, що належать до сфери управління Міністерства оборони України: 2 фотокартки 3х4 см; автобіографія, написана власноручно, резюме; конкурсна пропозиція; належним чином завірені: копія документа, що посвідчує особу, копія картки фізичної особи — платника податків, копія військового квитка (для військовозобов'язаних), копія трудової книжки, копії посвідчень про нагородження державними нагородами, про присвоєння почесних звань, копії документів про повну вищу освіту, науковий ступінь, вчене звання, підвищення кваліфікації; згода на обробку персональних даних згідно з додатком 1 Порядку проведення спеціальної перевірки стосовно осіб, які претендують на обіймання посад, які передбачають відповідальне або особливо відповідальне становище, та посад з підвищеним корупційним ризиком, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25.03. 2015 № 171; заповнений аркуш обліку кадрів (особова картка працівника ф. № П-2); довідка про стан здоров'я Ф 133/о; довідка про відсутність судимості; інформація про досвід успішної роботи з управління підприємством; рекомендації та інші документи на розсуд претендента.

Кваліфікаційні вимоги до претендентів: повна вища освіта відповідного напряму підготовки (магістр, спеціаліст); післядипломна освіта в галузі управління; стаж роботи керівником нижчого рівня — не менше 5 років.

Вимоги до конкурсної пропозиції: відповідно до пункту 18 постанови Кабінету Міністрів України від 3 вересня 2008 р. № 777 «Про проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки».

Термін подання документів до конкурсної комісії — до 10.03.2017, за адресою: 03168, м. Київ-168, Повітрофлотський проспект, 6, Департамент кадрової політики Міністерства оборони України, електронна адреса: dkp2016@ukr.net.

Місце проведення конкурсного відбору — приміщення № 223 Головного управління майна та ресурсів за адресою: м. Київ, проспект Перемоги, 55/2.

Дата проведення конкурсного відбору — протягом 30 календарних днів після дати засідання комісії з розгляду заяв претендентів і доданих до них документів, дата оголошення результатів конкурсного відбору — протягом 3 днів після його завершення.

За довідками звертатися за телефонами: у Департаменті кадрової політики Міністерства оборони України — (044) 454-43-97. У Головному управлінні майна та ресурсів — (044) 454-74-36.

***

КЕВ м. Чернігів ЗСУ оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати, з метою продовження договору оренди.

Балансоутримувач: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Чернігів.

Об'єкт № 1: нежитлові приміщення на першому поверсі двоповерхової будівлі комендатури загальною площею 32,7 кв.м, за адресою: Чернігівська область, Чернігівський р-н, смт Гончарівське, в/м № 5, буд. № 101. *Орієнтовна дата оцінки:* 15.03.2017 р.

Об'єкт № 2: нежитлові приміщення на першому поверсі двоповерхової будівлі комендатури загальною площею 40,56 кв.м, за адресою: Чернігівська область, Чернігівський р-н, смт Гончарівське, в/м № 5, буд. № 101. *Орієнтовна дата оцінки:* 15.03.2017 р.

Об'єкт № 3: нежитлові приміщення на першому поверсі двоповерхової будівлі комендатури загальною площею 33,13 кв.м, за адресою: Чернігівська область, Чернігівський р-н, смт Гончарівське, в/м № 5, буд. № 101. *Орієнтовна дата оцінки:* 15.03.2017 р.

Об'єкт № 4: нежитлові приміщення на першому поверсі двоповерхової будівлі 20ГБО, загальною площею 150,0 кв.м, за адресою: Чернігівська область, Чернігівський р-н, смт Гончарівське, в/м № 5, буд. № 116. *Орієнтовна дата оцінки:* 15.03.2017 р.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в конкурсі надсилають (або подають особисто) до КЕВ м. Чернігів конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» .

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів претендента; копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити:

1. Вартість виконання робіт.
2. Строки виконання робіт з оцінки (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінки) — не більше 10 днів (у разі необхідності — 3 дні для доопрацювання звіту).
3. Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристоронністю договором, а саме платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно), на адресу: м. Чернігів, вул. В.Дрозда (Любченка), 19, каб. № 5 до 16:00 год., тел./факс для довідок: (04622) 5-30-27.

Конкурс відбудеться через 14 к/днів після опублікування цієї інформації в газеті о 10 год. за адресою: м. Чернігів, вул. В.Дрозда (Любченка), 19.

***

Військовий інститут Київського національного університету імені Тараса Шевченка (далі — Військовий інститут) згідно з вимогами Інструкції про порядок заміщення на конкурсній основі вакантних посад науково-педагогічних працівників у вищих військових навчальних закладах, військових навчальних підрозділах вищих навчальних закладів, що належать до сфери управління Міністерства оборони України, затвердженої наказом Міністерства оборони України, Міністерства освіти і науки України від 19.10.2016 № 542/1255 та зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 10.11.2016 за № 1461/29591, спільної директиви Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України від 12.01.2017 № Д-1 «Про особливості заміщення на конкурсній основі вакантних посад наукових працівників у вищих військових навчальних закладах, військових навчальних підрозділах вищих навчальних закладів та наукових установах Міністерства оборони України та Збройних Сил України»оголошує конкурс на заміщення вакантних посад наукових та науково-педагогічних працівників Військового інституту.

1. Посади, які заміщуються військовослужбовцями:
1.1. Військовий гуманітарно-лінгвістичний факультет:
1.1.1. Кафедра зарубіжної воєнної інформації:
професор, ШПК «підполковник» , посадовий оклад — 1520–1640 грн.
1.2. Військовий факультет фінансів і права:
1.2.1. Кафедра фізичного виховання, спеціальної фізичної підготовки та спорту:
начальник кафедри — начальник фізичної підготовки і спорту,
ШПК «полковник», посадовий оклад — 1560–1720 грн.
2. Посади, які заміщуються працівниками Збройних Сил України:
2.1. Науково-дослідний центр:
2.1.1. Відділ наукових досліджень військово-технічних розробок:
старший науковий співробітник (0,5 ставки), посадовий оклад — 1936–2568 грн.
2.1.2. Відділ наукових досліджень методологічних розробок та високих технологій:
провідний науковий співробітник, посадовий оклад — 4128–5472 грн;
старший науковий співробітник, посадовий оклад — 3872–5136 грн.
2.1.3. Відділ (гуманітарних та геоінформаційних досліджень):
старший науковий співробітник (0,5 ставки), посадовий оклад —1936–2568 грн.

Кваліфікаційні вимоги:

Посаду начальника (завідувача) кафедри Військового інституту можуть обіймати особи, які мають, як правило, досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» або науковий ступінь, вчене звання, стаж науково-педагогічної роботи не менше п'яти років, оперативно-тактичний рівень військової освіти, а також досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління (військових частинах).

На посаду професора кафедри у Військовому інституті можуть призначатися особи які мають, як правило, досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» або вчене звання професора чи науковий ступінь доктора наук зі стажем науково-педагогічної роботи не менше трьох років, або вчене звання доцента (старшого наукового співробітника, старшого дослідника) і науковий ступінь та стаж науково-педагогічної (наукової) діяльності п'ять років, або вчене звання доцента (старшого наукового співробітника, старшого дослідника) без наукового ступеня зі стажем науково-педагогічної (наукової) роботи не менше десяти років.

За умови відповідності кандидатів вимогам до посади, встановленим для науково-педагогічних працівників, перевага відповідно до законодавства надається особам, які мають статус учасника бойових дій.

На посаду провідного наукового співробітника у Військовому інституті можуть призначатися особи, які мають, як правило, науковий ступінь і вчене звання.

В окремих випадках зазначені посади можуть обіймати висококваліфіковані фахівці з військ, органів державної влади та місцевого самоврядування, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання, які мають ступінь вищої освіти «магістр» та досвід роботи не менше двох років.

На посаду старшого наукового співробітника у Військовому інституті можуть призначатися особи, які мають, як правило, науковий ступінь або вчене звання.

В окремих випадках зазначені посади можуть заміщати висококваліфіковані фахівці з військ, органів державної влади та місцевого самоврядування, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання, які мають ступінь вищої освіти «магістр» та досвід роботи не менше двох років.

Особи, які бажають взяти участь у конкурсі, подають до конкурсної комісії:

військовослужбовці — рапорт про участь у конкурсі, автобіографію, копії документів про вищу освіту, службову та медичну характеристики, завірену

копію службової картки, довідку про проходження військової служби, письмову згоду на збір та обробку персональних даних;

цивільні особи — заяву про участь у конкурсі, автобіографію, копії документів про вищу освіту, копію трудової книжки, характеристику з місця роботи, копію паспорта, письмову згоду на збір та обробку персональних даних.

Копії документів про науковий ступінь, вчене (почесне) звання, список наукових праць (винаходів), а також документи, що підтверджують підвищення кваліфікації протягом останніх п'яти років (дипломи, сертифікати, свідоцтва), надаються кандидатами за наявності.

Особи, які проходять військову службу (працюють) у Військовому інституті Київського національного університету імені Тараса Шевченка, подають рапорт (заяву), автобіографію, службову характеристику, список наукових праць (винаходів) та звіт про науково-педагогічну (наукову) діяльність.

Останній день прийому документів кандидатів на участь у конкурсі на заміщення вакантних посад наукових та науково-педагогічних працівників Військового інституту — **20.03.2017 (включно).**

Дата проведення конкурсу на заміщення вакантних посад наукових та науково-педагогічних працівників Військового інституту — 27.03.2017.

Документи подавати за адресою: 03189, м. Київ, вул. Ломоносова, 81.

***

ІНФОРМАЦІЯ КЕВ м. Житомир про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна, що відбувся 20.01.2017 р.

Відповідно до розділу ІІІ Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого Наказом Міністра оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, конкурсною комісією прийнято рішення: **Приватне підприємство «Бюро незалежних оцінок»** — переможець конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, який буде залучений до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати при продовженні договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

1. Нежитлові приміщення на 1 поверсі 5-поверхового житлового будинку площею 39,8 $м^2$ в будівлі інв. № 250, за адресою: Житомирська область, Житомирський район, смт Озерне, вул. Авіаційна, 11, військове містечко № 84.
2. Нежитлові приміщення на 1 поверсі 3-поверхової казарми площею площею 85,8 $м^2$ в будівлі інв. № 39, за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, смт Озерне, військове містечко № 84.
3. Нежитлові приміщення будинку мисливців:
— інв. № 7а/119 площею 261,9 кв.м,
— інв. № 7а/122 площею 82,4 кв.м,
Нежитлові приміщення службового будинку інв. № 7а/120 площею 180,2 кв.м;
Нежитлові приміщення сараю:
— інв. № 7а/ 148 площею 20,0 кв.м,
— інв. № 7а/121 площею 156,1 кв.м;
нежитлові приміщення складу площею 154,2 $м^2$ в будівлі інв. №7а/149, за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, урочище Камінне, військове містечко № 7а.

***

Військовий коледж сержантського складу Харківського національного університету Повітряних Сил оголошує конкурс на заміщення вакантних посад педагогічних працівників

Дата проведення конкурсу — 27 березня 2017 року

Термін подачі документів на участь у конкурсі — до 15 березня 2017 року

ЦИКЛОВА КОМІСІЯ ІЗ ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ ТА ЗАГАЛЬНОВІЙСЬКОВИХ ДИСЦИПЛІН:
— начальник, ШПК «підполковник», оклад — 1050–1100 грн;
— викладач, ШПК «майор», оклад — 850–1000 грн;

ЦИКЛОВА КОМІСІЯ З КОНСТРУКЦІЇ ТА ЕКСПЛУАТАЦІЇ ЛІТАКІВ ТА ДВИГУНІВ:
— викладач, ШПК «майор», оклад — 850–1000 грн;
— викладач, ШПК «майор», оклад — 850–1000 грн;
— викладач, ШПК «майор», оклад — 850–1000 грн.

ЦИКЛОВА КОМІСІЯ З КОНСТРУКЦІЇ ТА ЕКСПЛУАТАЦІЇ АВІАЦІЙНОГО ОЗБРОЄННЯ:
— викладач, ШПК «майор», оклад — 850–1000 грн.

ЦИКЛОВА КОМІСІЯ З КОНСТРУКЦІЇ ТА ЕКСПЛУАТАЦІЇ АВІАЦІЙНОГО ОБЛАДНАННЯ:
— викладач, ШПК «майор», оклад — 850–1000 грн.

ЦИКЛОВА КОМІСІЯ З КОНСТРУКЦІЇ ТА ЕКСПЛУАТАЦІЇ РАДІОЕЛЕКТРОННОГО ОБЛАДНАННЯ:
— старший викладач, ШПК «підполковник», оклад — 950–1030 грн;
— викладач, ШПК «майор», оклад — 850–1000 грн.

ЦИКЛОВА КОМІСІЯ З КОНСТРУКЦІЇ ТА ЕКСПЛУАТАЦІЇ НАЗЕМНИХ ЗАСОБІВ РАДІОЕЛЕКТРОННОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЛЬОТІВ:
— викладач, ШПК «майор», оклад — 850–1000 грн.

ЦИКЛОВА КОМІСІЯ МЕТЕОРОЛОГІЧНИХ СПОСТЕРЕЖЕНЬ:
— начальник, ШПК «підполковник», оклад — 1050–1100 грн;
— викладач, ШПК «майор», оклад — 850–1000 грн.

ЦИКЛОВА КОМІСІЯ З З ЛЬОТНОЇ ЕКСПЛУАТАЦІЇ ТА БОЙОВОГО ЗАСТОСУВАННЯ ВЕРТОЛЬОТІВ:
— старший викладач, ШПК «підполковник», оклад — 950–1030 грн;
— викладач, ШПК «майор», оклад — 850–1000 грн.

ВИМОГИ ДО КАНДИДАТІВ НА ПОСАДИ

НАЧАЛЬНИК ЦИКЛОВОЇ КОМІСІЇ:

вчене звання (науковий ступінь), спеціаліст вищої категорії; педагогічні працівники без наукових ступенів і вчених звань, не менше п'яти років стажу педагогічної роботи, які проводять навчальні заняття на високому науково-методичному рівні і мають видані навчально-методичні посібники; висококваліфіковані фахівці з військ (сил), органів військового управління, військових навчальних закладів (установ, організацій).

СТАРШИЙ ВИКЛАДАЧ ЦИКЛОВОЇ КОМІСІЇ:

вчене звання (науковий ступінь), спеціаліст вищої категорії; педагогічні працівники без наукових ступенів і вчених звань, не менше п'яти років стажу педагогічної роботи, які проводять навчальні заняття на високому науково-методичному рівні і мають видані навчально-методичні посібники; висококваліфіковані фахівці з військ (сил), органів військового управління, військових навчальних закладів (установ, організацій).

ВИКЛАДАЧ ЦИКЛОВОЇ КОМІСІЇ:

вчене звання (науковий ступінь), спеціаліст вищої категорії; педагогічні працівники без наукових ступенів і вчених звань, не менше п'яти років стажу педагогічної роботи, які проводять навчальні заняття на високому науково-методичному рівні і мають видані навчально-методичні посібники; висококваліфіковані фахівці з військ (сил), органів військового управління, військових навчальних закладів (установ, організацій).

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи (поверненню не підлягають, окрім особової справи та медичної книжки):
— особова справа кандидата;
— рапорт, поданий по команді із зазначенням повної назви посади та ВОС;
— автобіографія друкована;
— копії документів про освіту, кваліфікацію, науковий ступінь, вчене звання;
— завірена копія службової картки;
— службова характеристика;
— медична книжка або висновок ВЛК для офіцерів, посади яких скорочуються;
— довідка про проходження військової служби (копія трудової книжки);
— список наукових праць (винаходів), завірений заступником установи з наукової роботи;
— залікові відомості (фізична, вогнева, командирська підготовка).

Документи надсилаються (подаються) на адресу:

61045, м. Харків, вул. Клочківська, 228, Військовий коледж сержантського складу Харківського національного університету Повітряних Сил, секретарю конкурсної комісії, з 9:00 до 11:00 та з 15:00 до 17:00.

***

Список вакантних посад працівників Збройних Сил України Розрахунково-аналітичного центру Збройних Сил України:

1. Інженер-лаборант фізико-хімічної лабораторії — 1 особа.
Стаж роботи за фахом не обов'язковий.
Кваліфікаційні вимоги до кандидатів: освіта відповідного професійного спрямування.
2. Бухгалтер — 1 особа.
Стаж роботи за фахом не обов'язковий.
Кваліфікаційні вимоги до кандидатів: освіта відповідного професійного спрямування.
3. Радіотелеграфіст — 1 особа.
Стаж роботи за фахом не обов'язковий.
Кваліфікаційні вимоги до кандидатів: освіта відповідного професійного спрямування.
4. Інженер з охорони навколишнього природного середовища — 1 особа.
Стаж роботи за фахом не обов'язковий.
Кваліфікаційні вимоги до кандидатів: освіта відповідного професійного спрямування.

КОНЦЕРН «ВІЙСЬКТОРГСЕРВІС», КОД 33689922, ПОВІДОМЛЯЄ ПРО ВТРАТУ ТАКИХ ОРИГІНАЛІВ СВІДОЦТВ ПРО ПРАВО ВЛАСНОСТІ НА НЕРУХОМЕ МАЙНО ЗА АДРЕСОЮ: КИЇВСЬКОЇ ОБЛ., М. КИЇВ, ВУЛ. МОЛОДОГВАРДІЙСЬКА, 28А:

Р

- свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 479658, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 09.06.2005 року № 945-В на будівлю складського приміщення літ. В площею 334,70 $м^2$, яке посвідчує, що майно належить Державі Україна та враховується на балансі ДП «Центральна торгівельно-закупівельна база Міністерства оборони України» (код 00019593);
- свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 479657, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 09.06.2005 року № 945-В на будівлю складського приміщення літ. Г площею 128,20 $м^2$, яке посвідчує, що майно належить Державі Україна та враховується на балансі ДП «Центральна торгівельно-закупівельна база Міністерства оборони України» (код 00019593);
- свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 479646, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 09.06.2005 року № 945-В на будівлю складського приміщення літ. Д площею 1009,00 $м^2$, яке посвідчує, що майно належить Державі Україна та враховується на балансі ДП «Центральна торгівельно-закупівельна база Міністерства оборони України» (код 00019593);
- свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 479653, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 09.06.2005 року № 945-В на будівлю гаражу літ. Е площею 333,40 $м^2$, яке посвідчує, що майно належить Державі Україна та враховується на балансі ДП «Центральна торгівельно-закупівельна база Міністерства оборони України» (код 00019593);
- свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 479656, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 09.06.2005 року № 945-В на будівлю складського приміщення літ. Ж площею 99,60 $м^2$, яке посвідчує, що майно належить Державі Україна та враховується на балансі ДП «Центральна торгівельно-закупівельна база Міністерства оборони України» (код 00019593);
- свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 479647, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 09.06.2005 року № 945-В на будівлю складського приміщення літ. З площею 1554,80 $м^2$, яке посвідчує, що майно належить Державі Україна та враховується на балансі ДП «Центральна торгівельно-закупівельна база Міністерства оборони України» (код 00019593);
- свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 479655, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 09.06.2005 року № 945-В на будівлю складського приміщення літ. І площею 1884,00 $м^2$, яке посвідчує, що майно належить Державі Україна та враховується на балансі ДП «Центральна торгівельно-закупівельна база Міністерства оборони України» (код 00019593);
- свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 479649, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 09.06.2005 року № 945-В на будівлю складського приміщення літ. К площею 2331,00 $м^2$, яке посвідчує, що майно належить Державі Україна та враховується на балансі ДП «Центральна торгівельно-закупівельна база Міністерства оборони України» (код 00019593);
- свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 479654, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 09.06.2005 року № 945-В на будівлю котельні літ. Л площею 108,00 $м^2$, яке посвідчує, що майно належить Державі Україна та враховується на балансі ДП «Центральна торгівельно-закупівельна база Міністерства оборони України» (код 00019593);
- свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 479648, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 09.06.2005 року № 945-В на будівлю складського приміщення літ. М, Н, О площею 290,80 $м^2$, яке посвідчує, що майно належить Державі Україна та враховується на балансі ДП «Центральна торгівельно-закупівельна база Міністерства оборони України» (код 00019593);
- свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 479645, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 09.06.2005 року № 945-В на будівлю складського приміщення літ. П площею 392,20 $м^2$, яке посвідчує, що майно належить Державі Україна та враховується на балансі ДП «Центральна торгівельно-закупівельна база Міністерства оборони України» (код 00019593);
- свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 479651, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 09.06.2005 року № 945-В на будівлю складського приміщення літ. Р площею 1373,70 $м^2$, яке посвідчує, що майно належить Державі Україна та враховується на балансі ДП «Центральна торгівельно-закупівельна база Міністерства оборони України» (код 00019593);
- свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 479650, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 09.06.2005 року № 945-В на будівлю складського приміщення літ. С площею 5785,60 $м^2$, яке посвідчує, що майно належить Державі Україна та враховується на балансі ДП «Центральна торгівельно-закупівельна база Міністерства оборони України» (код 00019593);
- свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 479652, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 09.06.2005 року № 945-В на будівлю трансформаторної підстанції літ. Т площею 52,70 $м^2$, яке посвідчує, що майно належить Державі Україна та враховується на балансі ДП «Центральна торгівельно-закупівельна база Міністерства оборони України» (код 00019593).

ХУСТ — МІСТО З ТИСЯЧОЛІТНЬОЮ ІСТОРІЄЮ

Костел святої Єлизавети

Ми продовжуємо знайомити наших читачів із переможцями всеукраїнської акції-рейтингу «7 чудес України». Один із них — старовинне закарпатське місто Хуст, що стоїть над річкою Тисою, під високою Замковою горою.

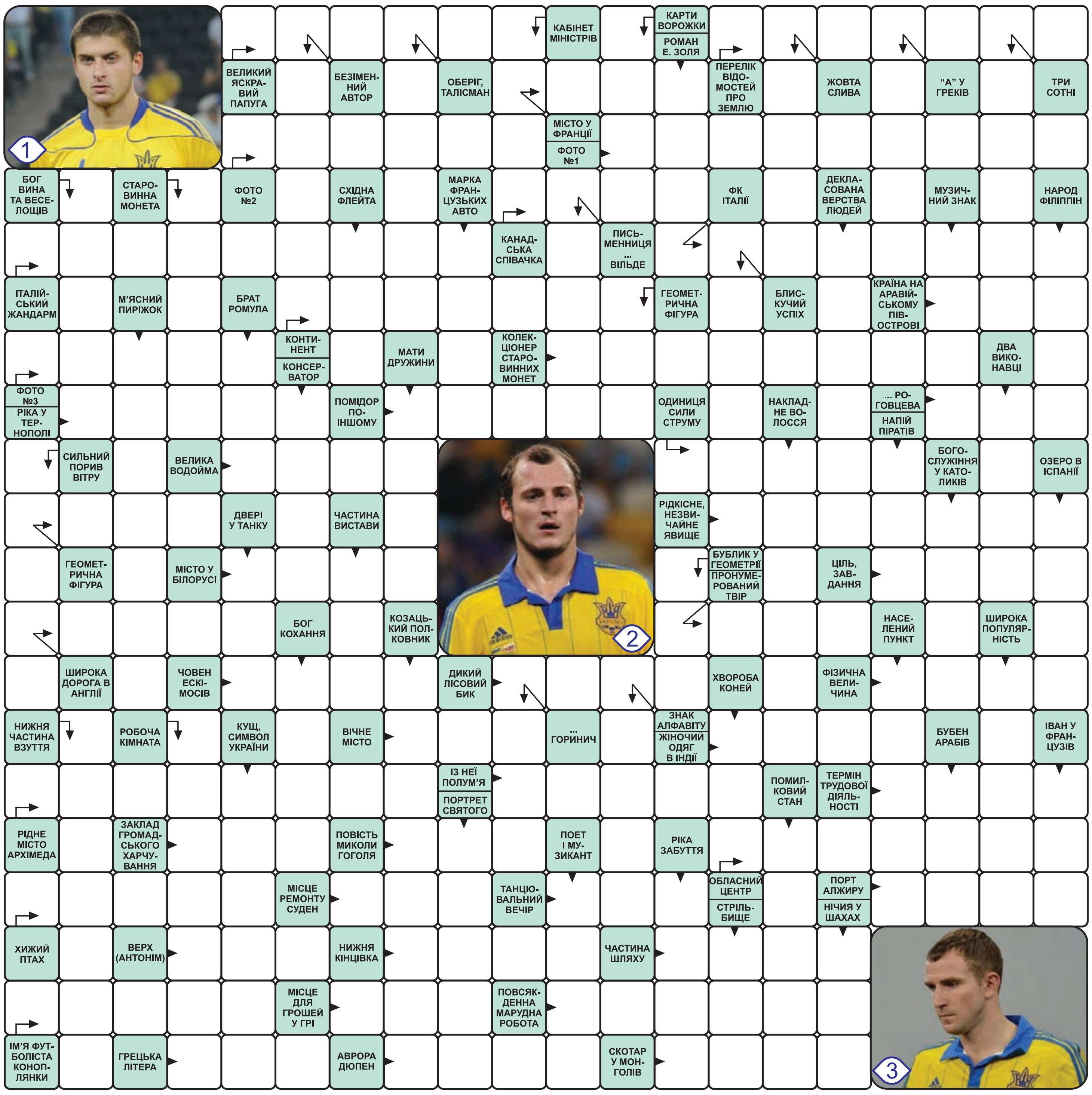
Це місто приваблює своєю неповторною чарівністю та красою. Особливо гарно тут навесні, коли над повноводною Тисою, Рікою та Хустцем низько схиляються верби, квітнуть черемхи, черешні, акації. А потім у заповідній Долині нарцисів біліють казкові квіти.

Улітку навкруги особливо красиві гори, у зелені — міські вулиці, біля річки — наметові містечка. Восени переливаються всіма барвами веселки набережні, Замкова гора, парки.

А коли настає зима, Замкова гора одягає біле вбрання, морози сковують річки на втіху ковзанярам. Діти катаються з гір на санках, дорослі — на лижах та сноубордах.

Іще Хуст відомий своєю славною історією. У X-XI ст. поселення входило до складу княжої Русі-України, а згодом — до Угорського королівства, Галицько-Волинського князівства, або ж королівства Русі, як його називали в середньовічній Європі. Хуст розташувався на давньому соляному шляху, і, власне, для захисту соляних копалень Солотвина на вершині згаслого вулкана було зведено Хустський замок, який зруйнувала пожежа 1766 року.

Володимир КОРНІЯКА

Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

ЇХ ЧИ ЇХНІЙ ГАМАНЕЦЬ?

Як правильно вживати: **їх** чи **їхній** гаманець?

Про розрізнення цих займенників не писав тільки ледачий мовознавець… У різних наукових працях ви можете знайти іноді протилежні думки з приводу вживання займенників *їх* і *їхній*. А я раджу зробити так. Розгорніть будь-який словник — і ви переконаєтеся, що ці займенники — синоніми, коли ми говоримо про належність комусь або чомусь.

Малюнок Наталії Гайди

Отже, правильно і **їх гаманець, і їхній гаманець; процитувати їх слова і процитувати їхні слова.**

Хоча більше вживаною й бажаною є форма їхній. А ось чекати ми можемо тільки **їх**, бо тут не йдеться про належність комусь або чомусь.

З книжки «100 експрес-уроків української» Олександра АВРАМЕНКА

СМІЄМОСЬ, ОТЖЕ, НЕ ЗДАЄМОСЬ!

Дивне свято — весілля. Наречена прикидається, що вона незаймана, наречений — що знайшов одну-єдину, а батьки з обох сторін роблять вигляд, що подобаються одне одному. І усі одне одного дурять, окрім гостей — ті прийшли пожерти, і жеруть.

***

— Тато, тато, я більше ніколи не піду з тобою на санчатах кататися.

— Годі скиглити, вези давай!

***

Чоловік у сараї жене самогон, пішов по воду в хату, повертається, а там поліція:

— Самогон женеш? Пиши пояснювальну!

— А що писати?

— Пиши як є.

Написав. Ті читають:

«Виходжу на двір, дивлюся: димок із сарая йде. Думаю: пожежа. Беру два відра з водою та йду гасити. Приходжу, а там два поліціянти самогон женуть».

***

— Тату! Коли прийдуть просити моєї руки, не падай на коліна і не кричи: «Наш ти рятівник!», а просто кивни головою.

***

На уроці природознавства Марія Іванівна запитує:

— Чому лелеки на зиму відлітають до Африки?

Встає Вовочка:

— Ясний перець, африканці теж хочуть мати дітей.

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 27046 Замовлення 52381

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Володимир КОРНІЯКА, Андрій ЛИСЕНКО

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)

Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов’язкове.

ISSN 1029-9114